TWEEDE JAARGANG
N° 39

KUIFJE

SPECIAAL NUMMER
24 Bladzijden

In Nederland : 30 cts.
5,00 FRS

KUIFJE IS JARIG!
en hij wordt nog groter!....

HERGÉ.

Onze Eerste Verjaardag

MORGEN, 26 September, bestaat Kuifje reeds een jaar. Het weekblad « KUIFJE » natuurlijk, want zoals alle echte helden, blijft Kuifje altijd even jong en levendig.

Vandaag vieren we met dit speciaal nummer, die eerste verjaardag van ons weekblad.

En bij deze plechtige gelegenheid, moet ik jullie allen hartelijk danken voor de sympathie waarmee jullie « KUIFJE » vanaf zijn eerste nummer ontvangen hebt.

Herinneren jullie zich nog die algemene vreugde, in de hele jeugdwereld, toen nu een jaar geleden, grote plakbrieven over heel het land de blijde boodschap brachten, dat de grote jongensvriend Kuifje, die iedereen reeds kende uit zijn ontelbare albums, nu met zijn duizende vrienden in bestendig kontakt zou zijn.

Wat is er in dat afgelopen jaar al niet gebeurd in de Kuifjeswereld? Het aantal bladzijden werd groter, de club stak van wal, het kenteken werd gecreëerd, er werden grote prijskampen georganiseerd, een prachtig feest gegeven in het Koninklijk Circus te Brussel, filmvertoningen in verschillende steden ingericht; er kwamen nieuwe rubrieken en tekenvervolgverhalen bij, enz., enz... Dat is reeds een hele prestatie. In dit nummer moet ik ook hulde brengen aan mijn trouwste vrienden : de tekenaars van ons blad. Jullie kunnen zich moeilijk voorstellen hoe hard zij moeten werken, om jullie wekelijks het vervolg van hun boeiende geschiedenissen te bezorgen.

Toen het verhaal van de heldendaden van Teddy Bill slechts om de veertien dagen kon verschijnen, en onze vriend Hergé enkele weken verplichte rust moest nemen, hebben sommige lezers op een alles behalve correcte wijze gereageerd. Ze waren gelukkig slechts weinig in getal en de meerderheid onzer lezers heeft ons toen geschreven, dat zij zeer goed konden begrijpen, dat Hergé en Le Rallic ook eens overspannen konden geraken, zoals hun moeder en vader en zijzelf... De hartelijke brieven die ik toen van mijn trouwe vrienden gekregen heb, bewaar ik in een mooie lederen farde.

En deze mooie boodschap wil ik nu sluiten met een vraag en een belofte. Dat al diegenen, die nog niet aangesloten zijn bij onze grote club, het niet langer meer uitstellen, en dadelijk tot onze grote vriendenkring toetreden.

Ik beloof jullie ons blad nog mooier te maken! Binnenkort verschijnt er een politieroman en een nieuw tekenvervolgverhaal! En tijdens de Winter zullen we weer een grote Kuifjesmaniddag organiseren in het Koninklijk Circus!

Het tweede Kuifjesjaar wordt nog mooier dan het eerste!!!

Met een flinken handdruk van

ONZE BRIEVENBUS

NELLY VAN DE WALLE, Geeraardsbergen. — Jenny Jenny Lind, bijgenaamd de « Zweedse Nachtegaal » geweest. Ze werd op 6 Oktober 1820 te Stockholm geboren en debuteerde op achtienjarige leeftijd aan de Zweedse hofopera. Zij zogezegde geweldige triomfen in Skandinavië, Duitsland, Engeland en Noord-Amerika. Jenny Lind, bijgenaamd de « Zweedse Nachtegal » overleed den 2de November 1887 te WYNS POINT in de Verenigde Staten.

WILLY VAN LAVIERE, Hoog Blaricum. — Ik heb je aanvraag tot lidmaatschap doorgezonden naar mijn vriend in Rotterdam, die zich met de Hollandse Kuifje's club bezig houdt. Ik hoop, dat je niet lang meer in het sanatorium zult moeten vertoeven, en dat mijn blad en albums, die zijd nog vlugger zullen helpen doorbrengen. Met mijn hartelijkste groeten aan de hele zaal !

MARTIN ALLAERTS, Leuven. — Ik heb je enkele adressen van Leuvense leden der club opgezonden. Tot nogtoe bestaan er spijtig genoeg nog geen fietsvlaggetjes van de Kuifjesclub. Die komen er wel ! Met mijn beste groeten.

YOLANDE VAN DE WIELE, Brugge. — Het zal je ongetwijfeld genoegen doen te vernemen dat Walt Disney aan een nieuwe grote tekenfilm werkt. Deze maal heeft hij « Alice in Wonderland » tot onderwerp genomen. Met beste groeten.

FERNAND DIRICKX, Antwerpen. — De grote Kuifjesfilm waaraan momenteel in de studios van Claude MISONNE te Brussel gewerkt wordt, is een poppenfilm naar een splinternieuwe formule. Je hoort er nog wel meer over. Hartelijk.

KUIFJE

Administratie, Redaktie en Publiciteit : Lombardstraat, 55, Brussel.
Uitgever-Bestuurder : R. LEBLANC.
Drukkerij : VAN CORTENBERGH, Keizerstraat, 12 — Brussel.

Alle rechten voorbehouden voor alle landen. Niet opgenomen teksten en tekeningen worden niet teruggezonden.

ABONNEMENTEN

	3 *maand*	6 *maand*	1 *jaar*
België :	47,— Fr.	90,— Fr.	175,— Fr.
Nederland :	3,— Fl.	5,75 Fl.	11,— Fl.
Belg. Kongo :	65,— Fr.	125,— Fr.	240,— Fr.

ALBUMS : « De Zwarte Rotsen », « Het Geheim van de Eenhoorn », « Het Gebroken Oor », « De Krab met de gulden Scharen », « De Schat van Scharlaken Rackham » 60 Fr.
Alle betalingen geschieden in *België*, op P. R. nº 1909.16 van « Les Editions du Lombard » Lombardstraat, 55, BRUSSEL.
In *Nederland :* BARNARD, Van Oldenbarneveldtstraat, 116a, Rotterdam — op P. R. nº 500.488, t. n. v. Incassobank, N. V. Bijbank, Heemraadsingel, Rotterdam.
In Kongo : Kuifje-Kongo, Postbus 449.

Over Boeken en Schrijvers

Karel DE GRAEVE, Kortrijk. — Hendrik Conscience, de man die de eretitel verdiend heeft : « Hij leerde zijn volk lezen », was de zoon van een Frans marinier, en werd in het jaar 1812 in de Scheldestad geboren.

Conscience schreef zijn eerste werken in 't Frans. Dat is geen enig geval in de Nederlandse letteren. De dichteres Hélène Swarth schreef ook eerst Franse verzen. Buiten zijn meesterwerk « De Leeuw van Vlaanderen », een boek dat iedere jongen moet gelezen hebben, want dat is ons nationaal epos, schreef Hendrik Conscience nog meer dan honderd volksboeken.

Verschillende dezer werken worden door de bekende Antwerpse uitgeverij « De Sikkel » met prachtige illustraties heruitgegeven.

Léo VERBEEK, Antwerpen. — Hoe is het

mogelijk « De Witte », het Vlaamse jongensboek bij uitstek, aan Félix Timmermans toe te schrijven ?! Iedereen weet nu toch dat het door Félix Timmermans' beste vriend Ernest Claes geschreven werd ! « De Witte » is een der zeldzame Vlaamse boeken die een Europees sukses kenden en verfilmd werden. Ernest Claes werd in 1885, te Siehem bij Diest, geboren en woont Laps te Ukkel bij Brussel. De schrijver van « De Witte » is ongetwijfeld de beste Vlaamse verteller. Je moogt niet verzuimen zijn boek « Jeugd » te lezen, en later ook « Kobeke ».

Elias DE RIJCK, Oostende. — « Olivier Twist » is een der meest bekende werken van de beroemde Engelse romanschrijver Charles Dickens. Deze auteur werd in 1812 geboren. Eerst verdiende hij zijn dagelijks brood als werkman in een schoensmeerfabriek. Maar hij bleef daar niet. Alvorens reporter te worden bij de « Morning-Chronicle » was hij eerst nog klerk bij een advokaat. Charles Dickens stierf in het jaar 1870. Al zijn werken werden in het Nederlands vertaald. Heb je « David Copperfield » en « Nikolaas Nickleby » reeds gelezen? Mag je niet nalaten hoor !

DE LEGENDE DER VIER HEEMSKINDEREN

TEKST EN TEKENINGEN VAN J. LAUDY

RIJKAARD SPRINGT NAAR BEIAARD TOE MET EEN KOM, WANT HIJ HEEFT GEZIEN DAT HET PAARD ZICH EEN ADER GEOPEND HEEFT OM MET ZIJN BLOED ZIJN MEESTERS TE VOEDEN.

TEN KOSTE VAN ZIJN EIGEN KRACHTEN STEUNT HET ROS BEIAARD HET GARNIZOEN GEDURENDE VERSCHILLENDE DAGEN.

MAAR OP ZEKEREN MORGEN SCHIJNT HET UITGEPUT.

REINOUT WORDT GEK VAN VERDRIET, BIJ DE GEDACHTE DAT HIJ ZIJN TROUWEN KAMERAAD ZAL MOETEN OPOFFEREN.

— IK KAN BEIAARD TOCH NIET DODEN!

— SIRE, HEB ERBARMEN!

REINOUT NEEMT EEN ZWARE BESLISSING. HIJ ZENDT ZIJN LAATSTE RIDDERS DOOR.

DAARNA TREKT HIJ ALLEEN NAAR KAREL DEN GROTEN.

— SIRE, IK GEEF ME GEWONNEN! DOE MET MIJ WAT U VERKIEST, MAAR SPAAR MIJN GEZIN!

— WEL GOED DAN.

ONTROERD GAAT DE KEIZER IN OP DE RAADGEVINGEN VAN ZIJN RIDDERS.

— REINOUT, ER ZAL UW FAMILIE GEEN KWAAD GESCHIEDEN, MAAR JIJ MOET TE VOET EEN ZEVENJARIGE BEDEVAART NAAR HET HEILIG LAND ONDERNEMEN.

— SIRE, BEVEEL.

— EN DAARBIJ ZUL JE ME 'T ROS BEIAARD UITLEVEREN!

— DAT NOOIT, SIRE! BEIAARD HEEFT ONS MET ZIJN BLOED GEVOED, EN IS SINDS HET VERTREK VAN MALEGIJS, MIJN TROUWSTE VRIEND!

REINOUT WEIGERT WANHOPIG.

MAAR PLOTS WEERKLINKT ER EEN LUID GEHINNIK. UITGEPUT KOMT ROS BEIAARD AANGEDRAAFT OM ZICH AAN ZIJN WREEDSTEN VIJAND OVER TE LEVEREN.

ER WAS EENS EEN PRINS

DAAR leefde eens in een oud kasteel, te midden van veie dienstboden, een kleine prins, die zich steeds verschrikkelijk verveelde. Patrice, zag nooit zijn vader of moeder — de koning en de koningin — omdat zij de tijd niet vonden met hem een paar minuten om te gaan.

Patrice moest alleen spelen, in verguilde kamers, lijk een ongelukkig en triestig vogeltje in een kooi.

Op zekere avond hoorde hij een groep kinderen zingend voorbij de poort trekken. Aandachtig luisterde hij toe. Wat klonken die stemmen gelukkig en hoe blij moest hun hartje zijn !

En plotselings kreeg de kleine prins zo'n verlangen om met deze kinderen te spreken, en hun vriendje te worden, dat hij naar de poort liep. Doch voor dat hij deze bereikte, was de kleine groep reeds voorbij. Het was te laat. En hij ging stilletjes aan 't wenen.

Maar daar hoort hij een tak kraken, en met een ruk keert hij zich om. Tussen de bladeren zag hij een der kinderen van den groep die met zijn hoofd naar den grond gebogen stond.

— Hallo ! riep hij hem toe, wat doe je daar ?

Het kind bezag hem, en Patrice merkte op, dat hij sterk op hem geleek.

— Ik bind de veters van mijn schoenen, zei de jongen.

— Was je bij die kleine troep, die daarjuist voorbij getrokken is?

— Ja. We zijn gaan wandelen in het woud. Ik heb me nog nooit zo goed vermaakt als vandaag.

— Wat benijd ik je ! zei de prins.

— Maar jij, wie ben je ? vroeg de jongen, die zich weer opgericht had. Ben je soms, in dienst van de prins, dat je zo mooi gekleed bent ?

— Helaas ! Ik ben de prins, zei Patrice.

— De prins ! riep de kleine uit, die rood werd van opwinding. Ik groet U eerbiedig Hoogheid !

En de jongen maakte een diepe buiging.

— Geen plechtigheden, ik bid je, zei de prins. Hoe heet je ?

— Men noemt me Olivier, Monseigneur, Olivier Becker, zei de jongen.

— En mijn naam is Patrice, zei de prins. Wil je mijn vriend zijn ?

— Uw vriend. Hoogheid? Dat durf ik niet... Nochtans, indien Uw Hoogheid het beveelt...

— Ik vraag het je, Olivier, wees mijn vriend ! Ik ben zo ongelukkig. Indien je wist, hoe ik me hier verveel, heel alleen...

— Zich vervelen in een kasteel zoals dit ! Monseigneur wil zeker schertsen ? Hoe dikwijls heb ik niet gedroomd eens in zo'n kasteel te wandelen.

— Wel, je kunt er zoveel in wandelen als het je lust, Olivier. Morgen reeds, indien je wilt. Ben je vrij morgen ?

— In ben alle dagen vrij, zei Olivier.

— Morgen nadat de klok van de kapel geluid heeft om het einde van het gebed aan te kondigen, kom je hier op dezelfde plaats. Ik zal je helpen om over de muur te klauteren. En dan zul je het kasteel zien.

Begrepen, zei Olivier.

Hierop drukten de twee kinderen elkaar de hand en namen afscheid, terwijl de klok van het kasteel de kleine prins uitnodigde zich naar een der zalen te begeven waar het avondeten werd opgediend.

's Anderdaags, op het gestelde uur, zagen Olivier en Patrice elkaar weer op de overeengekomen plaats.

Terwijl ze beiden door het park gingen, kon de kleine prins zijn ogen niet afslaan van Olivier.

— Wat gelijk je toch wonderwel op mij ! zei hij tot hem.

— Op U gelijken, Prins ! Wat zegt U daar ? Bezie eens de lompen waarin ik gekleed loop !

— Ik spreek nu niet over je kleren, Olivier, maar over je aangezicht. Je hebt dezelfde ogen, hetzelfde voorhoofd, dezelfde neus als ik.

— 't Is waar, dat U ook op mij gelijkt, zei Olivier, hem aandachtig bekijkend. Hoogheid ! Ik heb een gedacht ! Indien we eens van kleren verwisselden tot op het ogenblik, dat we straks weer afscheid nemen. Denkt U niet dat het aardig zou zijn ?

— Inderdaad, zei de prins lachend.

Patrice bracht zijn jonge gast naar een kleine kamer van het kasteel waar een prachtige spiegel stond. In enkele minuten tijds waren beiden ontkleed. En terwijl Patrice de lompen van Olivier aantrok, kleedde deze zich met de kleren van de prins.

— Monseigneur, zei Patrice tot Olivier, die zich in den spiegel bewonderde, ik groet U !

— En ik, zei Olivier, sta U toe, mijn hand te kussen !

De twee kinderen schoten in een luide lachbui en organiseerden verschillende spelen. Hun nieuwe uitzicht, beviel hen beiden.

Moe van het spelen, gingen ze zich, na enkele tijd, bij het venster zetten. Patrice, die van Olivier nog niets afwist, vroeg hem wat te vertellen over zijn leven en zijn dorp.

— Zeg mij eens, Olivier, wat doen je ouders thuis ?

— Ik heb geen moeder meer, zei Olivier, Ik heb haar nooit gekend. Ik woon bij mijn vader, die smid is, en ik doe het huishouden voor zover ik dat kan. Mijn vader houdt niet van prinsen en koningen. Hij zegt dat het allen nietsdoeners zijn...

— Haat hij ons ?

— Ba, zei Olivier, 't is een brave man. Maar hij is ongelukkig, ziet U, ik evenmin, ik moet het bekennen, hield veel van de prinsen, noch van koningen, vóór ik U kende. Maar toen ik zag, dat U zo ongelukkig was, zo erg, dat U zelfs mijn plaats wou innemen, heb ik moeten nadenken. Indien we mekaar beter kenden, dan zouden we ons ook beter verstaan.

Één ogenblik bleven de twee kinderen rustig zitten in de vensternis. Maar de zon scheen zo heerlijk in het park, en de wegen leidden allen naar zo'n geheimzinnige plekjes, dat ze niet lang konden weerstaan aan hun verlangen om weer in open lucht te zijn.

Samen gingen ze lachend langs de grote eretrap. Hun gelach klonk zo hoog, dat het de aandacht trok van de dienstboden van het kasteel. Op het ogenblik dat ze het bordes van den ingang bereikten, kwam de oude huisonderwijzer te voorduiken.

— Wat betekent al dit lawaai, riep hij, zich tot Olivier wendend. Reeds meer dan een uur, zoeken we Uw Hoogheid ! En gaat U me nu zeggen, wat die jongen in uw gezelschap uitricht ? riep hij, op Patrice wijzend. Kent U hem, Monseigneur ?

De twee kinderen keken elkaar aan met een geamuseerden blik. De onderwijzer zelf, herkende zijn leerling niet ! De list was te schoon om er niet van te profiteren.

— 't Is een vriend, antwoordde Olivier prompt.

— Uw Hoogheid heeft zijn verstand verloren, zeker ! riep de oude onderwijzer. Indien de koning en de koningin het moesten vernemen, dan zouden zij zeer kwaad zijn !

— Ik geloof, dat ik begrijpen, zei Patrice heel beleefd. Laat mij dan ook toe, me terug te trekken.

Met deze woorden, verdween Patrice tussen het gebiaderte dat hem omgaf en Olivier, de kleine prins, ging het heerlijke kasteel weer binnen.

●

Dit avontuur beheisde voor den prins zowel als voor zijn vriend, verschillende risico's, in geen dorp van heel den niet hield, moest Patrice het huis van Olivier vinden, zonder de argwaan van de smid op te wekken, en van de andere kant, moest Olivier heel voorzichtig zijn in zijn woorden en gebaren, ten einde het vermoeden van zijn onderwijzer op de dienstboden van de prins, niet op zich te trekken. Maar daar ze beiden, slimme kereltjes waren, hadden ze niet veel moeite zich uit hun moeilijke situatie te redden.

Er heerste opstand in het land. Het volk was tegen den koning. In het dorp, bij Thomas Becker, verenigden zich alle avonden, enkele vrienden, waaronder Simon George, de wagenmaker en Herbert Vilain, de hoefsmid. Ze bij discuteerden, in de loop van de nacht, over de onvermijdelijke revolutie.

Op een avond kwam Patrice op de plaats van hun afspraak toe, terwijl zijn aangezicht sporen van hevige onrust vertoonde.

— Je hebt ongetwijfeldlijk het kasteel verlaten, zei hij tot zijn vriend. Je vader en zijn vrienden hebben besloten je vandaag als gijzelaar te ontvoeren. Indien hun eisen niet voldaan worden, zullen ze de prins zelfs ophangen.

— In dit geval, zei Olivier, blijft U niet hier. Men zou ons kunnen ontdekken en het bedrog zou uitkomen. De prins mag niet in hun handen vallen.

— Maar geef je je rekenschap, riep Patrice uit, dat jij nu de prins bent, dat je, wanneer je hier blijft, het risico loopt, morgen gevangen genomen te worden ? Of misschien reeds heden avond. Luister, vriend. Zolang dat het er enkel om ging, je het recht te laten proeven, heb ik je die toelating gegeven, maar vandaag, dat het prins zijn risico's oplevert, eis ik mijn plaats terug !

— En ik, Monseigneur, zei Olivier, ben te gelukkig vandaag de plaats te mogen innemen van mijn prins, die ook mijn vriend is !

En, plotseling knieiend zoals een ridder, kuste hij de hand van Patrice.

— Het leven van Uw Hoogheid is kostbaarder dan het mijne, zei hij. Vlucht, ik smeek er U om !

Patrice wist niet meer wat aan te vangen. Mocht hij de vrijheid van zijn vriend, zijn leven misschien, in de weegschaal werpen ? Maar daar Olivier hem bad terug te keren naar de smederij, ten einde geen argwaan te wekken, zei hij :

— Goed ! Ik ga je vader vinden. Ik zal hem ondervragen over zijn voornemens. Ik zal hem afraden ook maar een haartje van je hoofd aan te raken, en, indien hij weigert, zich daar naar te schikken, zal ik niet aarzelen, mijn plicht te doen. Vaarwel !

●

De smid was thuis, en bereidde met zijn vrienden de ontvoering voor. Patrice hoorde hen, in de achter-keuken, luidruchtig redetwisten.

Wanneer de vrienden van Thomas Becker vertrokken waren, liep hij « zijn » vader tegemoet, die nog even op de drempel bleef staan.

— Vader, zei hij, je gaat toch de prins niet doden ?

De smid sloot gauw de deur.

— Wel ! Met wat bemoei je u, vroeg hij. Je moest reeds lang in je bed liggen !

— Ik heb alles gehoord, zei Patrice.

— Wel, hernam de smid, als je alles verstaan hebt, weet dan, dat we hem zullen hangen, om de koning te verplichten eens na te denken over de ellende van zijn volk.

— Vader, riep Patrice, terwijl hij zich rond den hals van den smid wierp, jij bent geen slecht mens, ik ben er zeker van ! Waarom zou je met een andere jongen doen, wat je niet zoudt willen dat met mij zou gebeuren ?

— O ! Dat is heel wat anders, schreeuwde de smid. Jij bent slechts een arme jongen, een slachtoffer van al de ongerechtigheden, die op het hoofd van 's konings onderdanen neerkomen. En jij bent gek, het hoofd van de prins te willen verdedigen ! Vooruit nu, naar bed !

●

's Anderdaags 's morgens werd hij gewekt door de vuistslagen op de smidsdeur. « Zijn vader » was reeds beneden, en, van op zijn kamer hoorde Patrice, Thomas Becker met zijn vrienden spreken, in de keuken.

Een van de mannen (de kleine jongen meende de stem van de wagenmaker te herkennen) lachte luid en zei :

— De kleine prins bevindt zich op 't ogenblik in mijn kelder. Hij moet vandaag nog gehangen worden...

Patrice dacht hij het ging besterven. Zodus, Olivier was reeds opgelicht !

Pas waren de mannen buiten, of hij sprong uit bed en liep naar « zijn vader ».

Reeds uit bed, vroeg deze hem, terwijl hij de jongen omhelsde.

— Ja, reeds uit bed. En jij ook, vader ?

— Ja, Ik ga naar Simon George, de wagenmaker. Hij verwacht me.

— Vader, ga er niet naartoe ! Ga niet !

— En waarom ? vroeg Thomas Becker. Ga terug slapen; je bent nog niet helemaal wakker.

Dit zeggend, opende de smid de deur. Maar Patrice riep :

— Thomas Becker, je gaat je eigen zoon doen hangen !

De man bleef gedurende enkele ogenblikken als versteend staan. Dan draaide hij zich om, deed de deur dicht en bezag Patrice in de ogen.

— Je bent gek aan 't worden. Sinds wanneer noem je je vader Thomas Becker ? En wie spreekt er van mijn zoon te hangen ?

— Neen, ik ben niet gek, antwoordde Patrice. Het kind dat op dit ogenblik gebonden ligt is de prins niet, maar uw zoon, Olivier ! En de echte prins, dat ben ik !

De smid keek zijn ogen niet geloven.

— Wel, zei hij, nadat hij zich hernomen had, je zegt me, dat om me te doen twijfelen? Je profiteert van de physische gelijkenis tussen de prins en u, om me dit bedrog te doen geloven ! Maar indien die jongen ginder, mijn zoon is, dan zou het hij wel zeggen ! Hij zou zich niet laten binden, noch naar den paal brengen, om de prins te redden, te meer daar hij hem niet kent !

— Hij kent hem, Thomas Becker, hernam Patrice, en hij houdt van hem, zowel als ik Olivier houd. We hebben elkaar toevallig leren kennen.

De smid voelde zijn overtuiging wankelen. Nochtans wou hij de verklaringen van Patrice nog niet aanvaarden.

— Geef me een proef van hetgeen je beweert, zei hij, en ik zal je geloven.

Dan vroeg de prins :

— Heeft uw zoon Olivier, een zwarte geboorteviek op zijn linkerschouder ? Neen ?... Wel, zie ! Ik heb zo'n vlek !

De verbaasde smid streek met zijn vinger over de zwarte vlek op de schouder van Patrice, als wou hij deze verwijderen.

— Dit overtuigt me maar half, zei hij. Want wie zal zeggen, dat die vlek niet op je schouder gekomen is buiten mijn weten ? Maar ik herinner me, Olivier heeft op de linkerknie een litteken... Toon me je knie !

Patrice toonde hem zijn knie en de smid onderzocht die aandachtig : maar er was niet het minste spoor van een litteken op waar te nemen. Deze keer kon Thomas Becker niet meer twijfelen. Het kind dat zich voor hem bevond, was de prins, en zijn zoon Olivier lag in den kelder bij Simon George.

— Kom met mij, Monseigneur, zei hij tot Patrice. We gaan onmiddellijk naar de wagenmaker !

De wagenmaker gaf de sleutel van de kelder aan den smid. Deze daalde snel af, gevolgd door Patrice. Ze vonden er Olivier, op de vochtige grond. Zijn wambuis was gescheurd, en zijn hemd hing aan flarden.

— Vrees niet, Olivier, zei Patrice, ik heb alles aan je vader verteld.

— Vader, zei Olivier, je gaat toch de prins niet laten hangen, na hetgeen hij voor mij gedaan heeft ? Want hij heeft me het leven gered !

Nooit was de smid zo ontroerd geweest. Zijn woede tegen de koningszoon smolt ineens weg, toen hij inzag welk ridderlijk kind hij was. Maar hoe hem nu nog redden?

— Wel, vader, wat gaan we doen? vroeg Olivier.

— Vooreerst, gaan jullie opnieuw van kleren verwisselen, zei Thomas Becker, tot je hem van nacht andere kleren komt brengen door het keldergat. Zo kan hij dan met je wegvluchten.

Wanneer hij 's avonds aan het keldergat kwam, achter het huis van de wagenmaker, keek Olivier eerst eens goed rond. Dan riep hij door de opening :

— Monseigneur ?

Geen antwoord. Hij riep weer, wat luider deze keer :

— Monseigneur, is U daar ? 't is Olivier die U kleren brengt. Hoort U me ?...

Maar de prins antwoordde niet.

— Vervloekt ! riep Olivier, ze hebben de prins vervoerd.

De nacht viel reeds in. In de verte bemerkte Olivier de schijn van brandende toortsen, op de markt.

Hij liep er naartoe, en bemerkte weldra Patrice, met een strik rond zijn hals.

— Stop ! schreeuwde hij. De jongen die zich daar bevindt is de prins niet, maar de zoon van Thomas Becker ! De echte prins, ben ik !

Er steeg een dof gemompel op uit het volk, onmiddellijk gevolgd door een beklemmende stilte. Olivier steeg op het galgplatform en plaatste zich aan de rechterzijde van Patrice.

De beide kinderen geleken als twee druppelen water op elkaar.

Olivier wenste slechts één ding : tijd te winnen ! Hij wist, dat de koning, zijn keurtroepen had uitgezonden, om de opstand te dempen.

— Indien jullie mij niet geloven, vervolgde Olivier, laat dan aanstonds Thomas Becker halen, hij zal jullie de waarheid zeggen.

De smid, verscheen weldra op de markt. Toen hij zag, dat zijn zoon en de prins samen aan de paal stonden, begreep hij aanstonds, dat een der kinderen aan de dood niet meer kon ontkomen. En een verschrikkelijke angst beving hem.

— Thomas Becker, zei Olivier, terwijl hij hem diep in de ogen keek, zeg aan dit volk wie van ons twee uw zoon is, uw getuigenis zal hen overtuigen, want ik weet dat U den prins haat. Wie is uw zoon? Is hij het die een vlek draagt op de schouder, of hij die aan de knie een litteken heeft ?

— Degene die aan de knie een litteken draagt, wou de smid antwoorden, die bemerkt had, dat het zijn zoon was, die hem de vraag stelde en dat de prins de strop om den hals had. Maar de blik van Olivier was zo gebiedend, dat Thomas Becker niet meer twijfelde aan hetgeen hij van hem verlangde. Indien hij dit waarheid zei, verloor hij voor altijd de liefde van zijn zoon. Maar indien hij zou liegen, zoals Olivier van hem verlangde, dan verloor hij zijn kind.

Hij nam al zijn moed bijeen, en met een stem die beefde van ontroering zei hij :

— Mijn zoon, is degene die...

Hij had de tijd niet er de heldhaftige leugen aan toe te voegen « ...een vlek heeft op de schouder » want een eskadron ruiterij stormde de marktplaats op en jaagde het volk uiteen, dat zich rond de galg verdrong.

De soldaten van de koning ! schreeuwde men van alle kanten !

De twee van de dood geredde kinderen vielen in elkaars armen, terwijl Thomas Becker hen op zijn borst drukte en tranen van geluk hem uit de ogen sprongen.

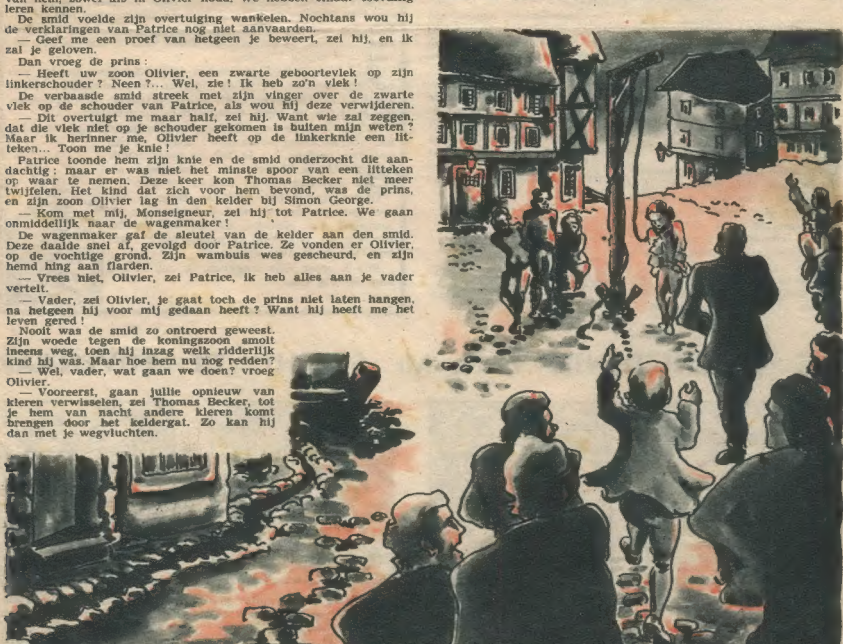

ZOALS zovelen heb ik ook mijn vacantie doorgebracht aan zee. Niet op het strand, maar bij de vissers. Ik ben met hen uitgevaren en samen hebben we verschillende manden garnalen gevangen.

Terwijl de vissers hun vangst aan 't koken waren, dacht ik aan Kuifje en zijn iezers, want enkelen tijd geleden had men me gevraagd of de vissersboten nog altijd met zeilen varen.

Ook bij die vloot is er veel veranderd.

Vóór de eersten wereldoorlog gebruikten onze vissers slechts zeilboten. Er waren er van verschillende soorten : die van De Panne noemde men « Panneschuiten », in Nieuwpoort waren het garnaalvangers, die op het Franse model geleken : de Oostendse; die van Blankenberghe, die aan de beide uiteinden puntig waren, enz...

Na de oorlog van 1914-1918 bracht de ontwikkeling van de mekaniek sterke Dieselmotoren op de markt, die met zware olie liepen en aan de vissers een rustige en goedkopere vaart boden. De jonge vissers, tuk op nieuwe dingen, schaften zich spijts den betrekkelijk hogen prijs, nogal snel zo'n motoren aan. De oude vissers wilden er niet van horen, en de armen moesten er niet aan denken. Maar zij kwamen steeds lang na de jongeren in de haven aan, met het gevolg, dat zij hun vangst minder gemakkelijk konden verkopen.

Zo zagen zelfs de meest weerspanningen zich verplicht een motor in hun boot te doen plaatsen. Kort vóór de tweede wereldsoorlog vond men maar weinig vissersloepen meer, die niet tweeslachtig waren (zeilen en motor).

Tijdens de oorlog greep er een snelle evolutie plaats. De kleine garnaalschepen, die ongeveer 10 meter lang waren, verdwenen. De visseravloten van Nieuwpoort en Oostende bestaan tans nog alleen uit sloepen met een lengte van 10 tot 20 meter en een hoge boeg. Ze zijn met twee masten uitgerust en op het achterste gedeelte van het dek verrijst er een stuurkabien. Op zee hijsen zij een klein zeil, dat vooral dient om hun ligging ten overstaan van de wind te regelen. Bij gunstige wind hijsen zij soms een groot en een fokzeil om hun motor te steunen. In de haven worden de masten gebruikt om de netten aan op te hangen om ze te laten drogen. Al deze veranderingen hebben echter het schilderachtige uitzicht van onze vissersboten niet bedorven.

De motoren, die door de vissers gebruikt worden, zijn speciaal voor hen gebouwde ééncylinders, die met mazout gedreven worden, vijftig paardenkracht kunnen ontwikkelen en een snelheid van 14 à 18 km. bereiken.

De vissersloepen hebben een tonnemaat van 4 à 10 ton. Zij varen 's morgens heel vroeg uit, en lopen vóór de avond weer binnen.

Maar terwijl de kleine schepen verdwijnen, neemt de grote vissersvloot, die voor verschillende weken naar IJsland vaart (ken je het liedje der Vlaamse IJslandvaarders niet?) en met 40 à 100 ton vis van allerlei soorten terugkomt, voortdurend uitbreiding.

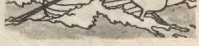

HET GEHEIM VAN DE INCA

ZOU de geheimzinnige Inca van den « Zonnetempel » die zich nog verstopt in een vergeten hoekje van de Cordilliera de Los Andes, slechts een kind zijn van Hergé's rijke fantasie ?

Neen ! Want de Inca's hebben bestaan. En nu ga ik jullie die geschiedenis (de echte) eens vertellen.

In de Lente van het jaar 1582, vertrok een Spaans avonturier uit Panama, en drong met 67 paarden en 168 soldaten waarvan er 3 een haakbus bezaten, Peru binnen. Die avonturier heette Pizarro. Hij moest gevolgd worden door een andere, de oude Almagro, met 150 man. Met dit handvol mensen, veroverde hij een land, dat 50 maal groter is dan België, en door millioenen Indianen bewoond werd, die een zeer hoogstaande beschaving hadden en geen privaat eigendom kenden, want alles behoorde aan de Zonnegod toe, en de Inca, de zoon van de zon.

De toenmalige Inca was Atahualpa, zoon van Hahuaynacapac en afstammeling van Mancocapac. Hij had zijn broer Hascar van den troon gestoten.

Pizarro trok door dit mooie land, vol lama's en rijk aan goud en zilver.

De Spanjaarden lokten de Inca in een val : ze lieten hem in een kostbaren draagstoel komen en vermoordden hem. Toen kroonden ze een jonge zoon van Huascar. Maar nadat deze hen genoeg gediend had, deden ze hem eveneens sterven. Zo geraakten ze in de hoofstad Cuzco, waar ze bijna in bezwijming vielen van bewondering, zo mooi en groot was de stad.

De Zonnetempel en het paleis waren in goud opgetrokken. Ze steelden al het goud dat ze konden vinden, en eerbiedigden zelfs de mummies van de afgestorven Inca's niet, die op een gouden zetel zaten. En nog waren ze niet tevreden. Ze begonnen elkander te bestelen en vermoorden. De Peruvianen kwamen in opstand, maar de Spaanse conquistadores (veroveraars) bleven meester van het land. Ze vestigden er zich, stichtten families en behandelden de inboorlingen met brutaliteit. De missionnarissen trachtten het lot van de ongelukkige bevolking te verzachten. Onder deze missionarissen bevond zich menig Vlaming.

Maar, terwijl de Spanjaarden de belangrijkste punten van het land bezetten, bleven de Indianen van koninklijken bloede nog lang hun tradities bewaren — en bleven zelfs hun godsdienst trouw, in bijna onbereikbare bergstreken.

Zo kan je nu de verwondering van Kuifje begrijpen, toen hij aan Zorrino vroeg : « De Inca ? Zou er nu nog een Inca bestaan ? » Ik heb de geschiedenis bestudeerd en ik was zo verwonderd als Kuifje, wanneer ik dit nieuws vernam.

Onder ons : ik blijf twijfelen. Neen, ik kan niet geloven, dat er nog een zoon van de zonnegod zou bestaan, die in het geheim zou regeren. Misschien vernemen we binnenkort wel meer over deze zaak.

En, ik moet zelfs toegeven, ik ben er erg nieuwsgierig naar.

DE GESCHIEDENIS VAN Mr STEPHI, DE TOVENAAR

De wanhopige Pierrot is de kluts kwijt.

Nu kan hij zijn Colombine niet meer bereiken.

Dan zullen we er maar onmiddellijk een eind aan stellen, zucht de arme Pierrot.

— Hè, Pierrot, verspil je poeder niet ! Er verschijnt een goede fee, die zich het lot van den beproefde ter harte trekt.

DE BUITENGEWONE WERELDREIS VAN CORENTIN FELDOË

(Tekst en tekeningen van PAUL CUVELIER)

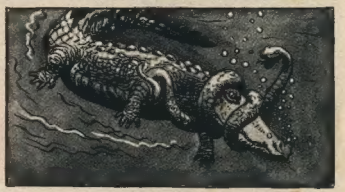

(Wordt voortgezet.)

WOUDLOPERS HOEKJE

HOE MOET MEN VLECHTEN?

VANDAAG ga ik je even uitleggen, hoe je een gevlochten leren riem kunt maken.

Neem een reep leer, en breng er twee lange gleuven in aan : A-B en C-D (figuur 1).

Neem vooreerst de zwarte band A-D en steek hem in het midden over de witte band, en daarna onder de geschaduwde (figuur 2).

Neem vervolgens de witte band en breng die over de geschaduwde en onder de zwarte (figuur 3).

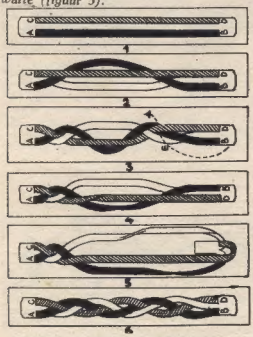

De banden zullen zich beginnen te verstrengelen en moeten losgemaakt worden : neem het eind D-B en duw het tussen de banden in E (figuren 3 en 4). Dit dient schijnbaar tot niets, maar met verzorgd werk zal je de verstrengeling kunnen ontwarren.

Figuur 5 toont de nieuwe toestand van de banden. Neem het binnenste einde en trek het door de witte en de geschaduwde band, en ga dan daarna verder met vlechten, zolang de lengte van je riem het toelaat, tot je figuur 6 als resultaat bekomt.

Men kan deze gevlochten lederen riemen gebruiken als halsband voor honden en ook voor hoeden, broeksbanden en andere nuttige doeleinden. WOUDLOPER.

DE GEHEIMZINNIGE...

de avonturen van Jo, Jefje...

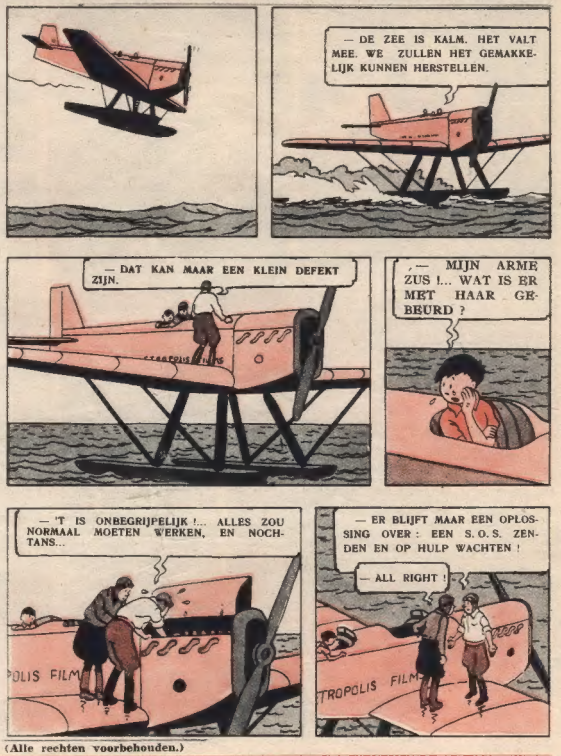

(Alle rechten voorbehouden.)

KNUTSEL je mee?

NA een heerlijk verlof met kapitein Haddock en majoor Wings te hebben doorgebracht, vond ik een omvangrijke post die op mij te wachten lag. Jullie vragen mij te spreken over zodanig verschillende onderwerpen, dat ik niet goed weet waarmee ik beginnen zal. Temeer nog, daar ik de liefhebbers van het knutselwerk gedurende het verlof verwaarloosd heb. Sommigen schreven mij nochtans interessante brieven, o.m. G. De Meester, uit Destelbergen, die zegt : « Daar ik zie, dat M. Zonnebloem voor het ogenblik over de kristalontvangers spreekt (dit was in de maand Juni), neem ik de vrijheid hem deze kleine inlichting te verschaffen : men kan met de vier volgende onderdelen alleen een zeer goede kristalontvanger bouwen :

1°) een paar luisterapparaten;
2°) een kristaldetector;
3°) een self;
4°) een domino-stopcontact.

Zie hierbijgevoegde figuur.

Ik heb luisterapparaten met helm voortkomende van het Duits leger, die een totale weerstand van 4.000 ohms bezitten. Deze zijn zeer goed geschikt. Men vindt ze tegenwoordig te koop in sommige winkels of op de oude markt tegen een prijs van 65 tot 85 Frs.

Wat de antenne betreft, deze die geen radiostang bezitten, die in openlucht geplaatst is, kunnen zich gemakkelijk behelpen met een koperdraad die tussen twee stokken in openlucht gespannen wordt; dit geeft zeer goede uitslagen. In geval van nood kan men ook de leiding van een centrale verwarming gebruiken. Voor het aardkontakt kan men binnenhuis een waterleidingsbuis of een goot gebruiken.

Gedurende de oorlog toonde ik veel belangstelling voor kristalontvangers en ontvangers met accumulatoren. Ik bekwam steeds goede uitslagen met het dominostopkontakt. Dit systeem is vooral interessant voor diegenen die niet over veel geld beschikken en toch een eigen kristalontvanger willen bouwen. »

(Wordt voortgezet.)

Even voorstellen :

THEO MIDDELKAMP

DE « Roman van een Millionnair », zo zouden wij het leven van Theo Middelkamp, wereldkampioen 1947, kunnen betitelen.

Met « Garnaal en verse vis » te roepen, debuteerde Theo in de strijd om het dagelijks brood. Maar slechts zestien jaar oud, sprong Boel (dat is zijn bijnaam) op een ouwe fiets en ketste de straatkoersen van Kieldrecht en omliggende af. En nu zeventien jaar later, is de visverkoper wereldkampioen op de weg geworden, en dat vóór de onklopbare Belgen !

In België geboren, uit een Nederlandse vader en een Belgische moeder, is hij echter van Hollandse nationaliteit gebleven, en heeft als soldaat de Koningin der Nederlanden gediend.

Het uitzicht van een Hollander heeft hij toch behouden, slank en lang (1,80 m., a.u.b.!) met een blonde, wilde vlaskop.

Laat ons nu zijn erelijst eens overlopen, want velen zullen verschieten bij het vernemen, dat Theo zo maar eventjes rond de drie duizend overwinningen in de wacht sleepte ! Daaraan is het trouwens te danken, dat hij nu millionnair en de rijkste inwoner van Kieldrecht is.

In 1934 werd hij onafhankelijke en maar onmiddellijk ook kampioen van Nederland. In 1935 wordt hij prof en gaat in 1936 naar de Ronde van Frankrijk, waar hij de zwaarste Pyreneënrit, Aix-les-Bains-Grenoble, wint.

Hetzelfde jaar was hij derde in het wereldkampioenschap te Bern. In 1938 wordt hij kampioen bij de beroepsrenners, evenals in 1943 en 1945, zodat hij reeds viermaal Nederlands wegkampioen werd.

Ondertussen heeft Middelkamp ontelbare kermiskoersen, criteria en pistkoersen gewonnen en reed de laatste Winter Zesdaagsen met Pellenaars.

Theo bezorgde Nederland de eerste regenboogtrui op de baan, en werd van garnaalventer millionnair.

MIEL.

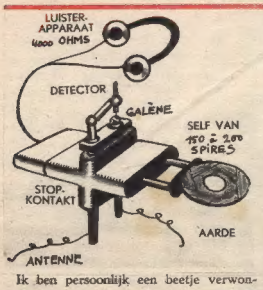

Ik ben persoonlijk een beetje verwonderd over de kleine post van G. De Meester, daar al zijn organen « parallel » verbonden zijn. Maar moet de grootste geleerde niet dikwijls buigen voor de ontdervinding ? Iets staat vast en dit is : dat de connexies van deze post volmaakt zijn en zeer kort, wat een zeer grote kwaliteit is voor een radio; een andere niet minder grote kwaliteit is de isolatie bekomen door het bakeliet van het domino-stopkontakt.

Nu kan ik op mijn beurt een kleine verbetering voorstellen aan G. De Meester. Om de kleine « domino-post » niet in de handen te moeten houden ware het mogelijk deze in een stopkontakt uit bakeliet te plaatsen die op een tafel rust, en die tevens als onderstel als verdikking van het geheel zou dienen. De antenne en het aardkontakt zouden er dan op een normale wijze kunnen aan verbonden worden.

Wie zal dit nog verbeteren ? Ik stel de zonder-draad-vrienden van « Kuifje » voor, zich duchtig aan het werk te zetten met deze kleine « domino-post » die door onze vriendelijke correspondent gebouwd werd, te ontwikkelen en te verbeteren. Dit wordt zeer interessant en zal jullie zeer weinig geld kosten. Laat mij jullie uitslagen gauw kennen, stuurt mij jullie schema's en zelfs foto's. Originele verwezenlijkingen die goede uitslagen geven zullen hier gepubliceerd worden.

Aan 't werk, vrienden !

T. Zonnebloem

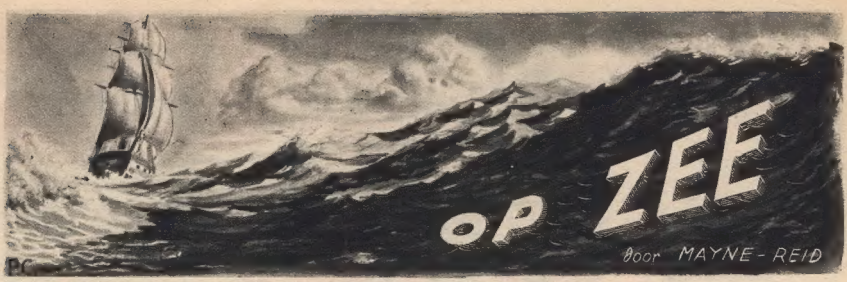

KORTE INHOUD. — Will, een jongen uit een Engelse havenstad, wou gaan varen, maar mocht niet van zijn ouders. Buiten hun weten engageert hij zich op de bark « De Pandoer ». Eens in volle zee komt Will tot de ontstellende ontdekking dat hij op een slavenhaler vaart. Will, de scheepsjongen, wordt slecht behandeld door de officieren en de bemanning van de « Pandoer ». Hij heeft slechts één kameraad, de matroos Ben Brace. Met deze laatste beleeft hij verschillende avonturen op het Afrikaanse vasteland.

IK keek in de richting van dit gehuil : de ongelukkigen stonden tegen het hek aangedrongen; het schuim stond hen op de lippen, in hun zwarte aangezichten blonken hun opeengeklemde tanden; snel woedden de vlammen verder.

Instinctmatig wendde ik de ogen af, om aan dit akelig visioen te ontsnappen; toen wou ik vlug Ben vervoegen als mijn blik op Ben's bijl viel; een gedachte flitste door mijn geest : de planken doorhakken. Ik gaf me volledig rekenschap van het gevaar waaraan ik me blootstelde; maar kon ik die sukkelaars onder mijn ogen laten omkomen, levend verbrand ?

— Dat ze dan tenminste de keus hebben, dacht ik; de dood in het water is dan toch zachter dan in het vuur.

Ik deelde haastig aan Ben mijn plan mede. « Ge hebt gelijk, jongen, zei hij, ik dacht er zelf ook aan; maar in Godsnaam vlug dan, Will, en wees voorzichtig. »

De rook was al zo dicht, dat ik hun aangezichten niet meer onderscheidde; ik herinnerde me de plaats waar de schrijnwerker begonnen was met hakken, en hakte er hevig op los. Weldra begaf de balk; meer hoefde ik niet te doen, en bliksemsnel liep ik naar de boeg.

Op het ogenblik dat ik het touw vastgreep om af te dalen op ons vlot, verspreidde een vloed van negers zich over het dek. Ik gleed naar beneden, en belandde by Ben, die me in zijn armen opving.

HOOFDSTUK LV.

Gedurende mijn afwezigheid had Ben al het hout vastgesjord; ons vlot dreef goed, was groot genoeg voor ons getween. Zolang er geen storm opkwam... Ben overigens was niet van zin met dit vlot de zee te trotseren; hij wilde enkel van het schip weg zijn, op het ogenblik van de ontploffing. Slaagden de matrozen erin hun vlot klaar te krijgen op tijd, dan konden we ze nog vervoegen. Nu, dat hadden ze. Want in den schijn van de laaiende vlammen zag ik ze ginder zich verwijderen van het schip. Waarschijnlijk waren er nog andere geweest, die iets moesten vermoeden van dit vat poeder; anders waren ze niet zo haastig te werk gegaan. Eens op het vlot hadden ze hun vermoedens medegedeeld wat hun huidige haast verklaarde.

Zodra Ben ze zag, roeide hij naar hen toe, in de mening dat hij ze weldra zou kunnen vervoegen. IJdele hoop; plotseling merkten we een buitengewone beweging onder hen, een levendige verbazing tekende zich op hun aangezichten af; toen vertiendubbelden ze hun inspanning om van het schip weg te komen.

Dat wordt een vreselijke ramp !...

Waarom die plotse schrik ? Een ontploffing kon hen niet meer deren. Ik keek naar Ben, doch deze deed al even vreemd; hij lag geknield vooraan op het vlot, en roeide met volle krachten naar zijn metgezellen. Ik hielp hem in de mate van het mogelijke. Maar waarom was Ben toch zo gejaagd ? Hij zei niets, maar bij de vlammengloed las ik de vrees op zijn gelaat. Uit schrik de anderen niet te kunnen inhalen ? Onmogelijk; we vorderden traag, maar toch verminderde de afstand. Waarvoor was hij dan beducht ?

HOOFDSTUK LVI

Ik had tot nogtoe niet omgekeken naar de « Pandoer ». Uit vrees getuige te zijn van een akelig schouwspel, en uit gejaagdheid. Toch moest ik op een gegeven ogenblik de ogen opslaan. Nu begreep ik waarom allen zo verschrikt waren.

Het vuur bereikte nu het midden van het schip en verslond de stomp van de grote mast; het overblijvende touwwerk, met teer bestreken werd alras de prooi der vlammen. Dit schouwspel van dit woekerende vuur en van die vretende vlammen was akelig, vergeleken echter bij het toneel dat zich op de voorplecht afspeelde betekende het niets; overal waar het maar enigszins mogelijk was hingen mensentrossen aan elkaar : meer dan vierhonderd mensen door het vuur teruggedrongen; als een zwerm bijeen.

De blakende gloed die hen omgaf maakte van dit afschuwwekkend toneel een hels visioen; als duiveltronies waren hun vertrokken aangezichten. Het was waarlijk als

de slotscène uit een gigantische opera, dat de eeuwige foltering der verdoemden moest verbeelden.

Van minuut tot minuut laaiden de vlammen hoger op; de minste details konden we opmerken. De wijd opengespalkte ogen, de schuimende lippen, de afstotelijke stuiptrekkingen van die menschen in hun radeloze angst, als het huilen van hyenas schetterden schaterlachen boven de andere kreten uit. Vrouwen hieven kinderen in de hoogte, als om over deze tenminste het medelijden van de mannen op het vlot af te smeken.

Toch was het dat niet wat de bemanning zo de schrik op het lijf joeg.

« Wie heeft ze losgelaten ? » riepen ze door elkaar met afschuwelijke vloeken. Ik zag dadelijk in wat me te wachten stond bij die mannen waarheen we zo snel mogelijk voeren. Uit medelijden met die arme gevangenen had ik hen een dienst bewezen, die het leven van heel de bemanning in gevaar kon brengen, Ben en ik incluis.

Toch had ik er geen spijt over; ik had geluisterd naar een inwendige drang.

Wat niet belette dat ik begon in te zien welk gevaar we liepen. De negers waren zinnens het schip te verlaten, om ons al zwemmend te vervoegen, en hun heil te zoeken op het vlot. Dat bleek uit al hun bewegingen. De meeste mannen stonden gereed om te springen.

Smekend herhaalden ze voortdurend : « Agoa ! Agoa ! »

HOOFDSTUK LVII

Slaagden ze in hun opzet, dan waren ze talrijk genoeg om ofwel het vlot tot zinken te brengen, ofwel om de blanken te verdringen. In ieder geval het lot van de blanken scheen al bezegeld te zijn. Ben en ik, die nochtans het meest bedreigd leken, waren nu zo goed als zeker aan het gevaar te ontkomen. Ons vlot kwam beter vooruit dan een zwemmer, en de afstand tussen de « Pandoer » en ons stelde ons in veiligheid voor mogelijke verrassingen.

Ben roeide dus maar verder, met de bedoeling de bemanning te vervoegen, die we, in geval van overval door de zwarten, konden voorbijsteken; na een paar minuten lagen we op de hoogte van het grote vlot.

— Als het leven U lief is, had Ben me gezegd, zeg geen woord over de bevrijding; of ze verdrinken U, en mij erbij; geen woord dus, al ondervragen ze U; ik zal wel antwoorden.

— Ahoi, riepen ze ons toe. Wie zijt ge ? Zo, 't is Ben en zijn beschermeling. Hebt gij de negers bevrijd ?

— Dat kunt ge denken, riep Ben hen terug. Hoe zouden we het kunnen doen hebben, daar we het schip al verlaten hadden ? We hebben ze zelfs niet gezien; ik vraag me af wie hem dat geleverd heeft ? Waarschijnlijk gebeurde het door het loshakken van de schrijnwerker. Een van de staven zal gezwicht zijn onder het stuwen van de negers. Wat er ook van zij, ik weet er niets van; ik was bezig met het bouwen van dit vlot, daar ik dacht dat het uwe ontoereikend zou zijn voor iedereen... Steekt een handje toe, om onze twee planken aan uw vlot vast te meren. Ik dacht bij mezelf : het kan dan toch altijd twee man dragen.

Ben slaagde er aldus in het gesprek af te leiden. Aller ogen waren nu gevestigd op die rode en beweeglijke massa, op het uiteinde van het schip.

Wat gebeurde er ginder toch ?

Geruimen tijd schenen de negers reeds gereed om in zee te springen, om het vlot te vervoegen, en toch had tot nu toe geen een het brandend schip verlaten; waar wachtten ze dan op ? Dat een onder hen het voorbeeld zou geven, als soldaten voor een gevecht ? Iets weerhield ze blijkbaar; maar wat dan toch ? Elk ogenblik dralen verscherpte het gevaar op die vuurpoel. Wat moest dat betekenen ?

« Ze vrezen te verdrinken », zei men op het vlot. Dat kon wel hun aarzelen verklaren; het was niettemin onwaarschijnlijk dat er onder hen geen een kon zwemmen; de Afrikanen zijn goede zwemmers, noodgedwongen. Ze wonen immers op de oevers van diepe rivieren, in een land zonder bruggen; velen verblijven bij de grote inlandse meren; het zou dan wel vreemd geweest zijn dat ze niet konden zwemmen.

Vrees voor verdrinking kon dus de drijfveer niet zijn van hun aarzeling. Wat mocht het wel zijn ?

Een van de schipbreukelingen gaf ons de oplossing ervan : « Daar ziet, zei hij, nu zie ik wat hen weerhoudt. Ziet ge het ? »

(Tekeningen van P. Cavelier).

(Wordt voortgezet.)

NIEUWE AVONTUREN VAN KUIFJE EN BOBBIE

DE ZONNETEMPEL

TEKST EN TEKENINGEN VAN HERGÉ

(Alle rechten voorbehouden)

(Wordt voortgezet.)

Het onstaan van Hallicrafters

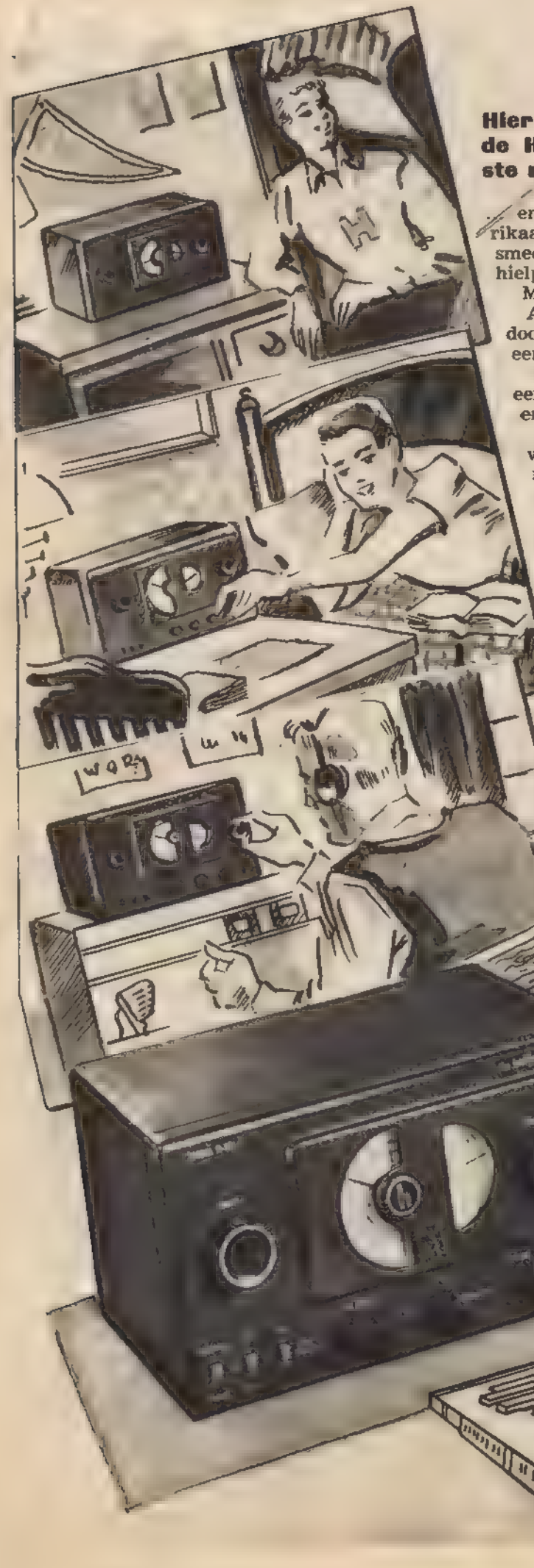

Hier krijgt U de geschiedenis te lezen van het ontstaan van de HALLICRAFTERS-WERKHUIZEN, waar thans de modernste radiozend- en ontvangstoestellen gemaakt worden.....

... en tevens zullen jullie vernemen, hoe HALLICRAFTERS, die de Amerikaanse radioliefhebbers wou helpen, een van de nuttigste wapens gesmeed heeft, welke tijdens de jongste wereldoorlog de zege van de democratie hielp veroveren.

Maar dat is een hele geschiedenis, die tot in de jaren 1930 terugloopt.

Amerika maakte op dat ogenblik een zeer zware economische krisis door, en de jonge radio-industrie bevond zich toen op de vooravond van een geweldige ramp.

Maar Bill Halligan besloot zich niet gewonnen te geven, en hij begon een van zijn oude voornemens uit te voeren : losse stukken fabriceren en met een bijzondere zorg speciale liefhebberstoestellen bouwen.

Het was een gewaagde onderneming, want er waren toen maar weinig liefhebbers, die er voor te vinden waren om een afgewerkt radiotoestel te kopen, aangezien zij de industrie-produktie à priori als minderwaardig beschouwden.

Dit vooroordeel trotserend, wierp Bill Halligan zijn eerste HALLICRAFTERS-ontvangtoestellen op de markt. Ze waren zo goed opgevat en uitgevoerd, dat niet alleen de liefhebbers uit de hele wereld, maar zelfs staatsdiensten van een dertigtal verschillende landen zijn vaste klienten werden.

Dit alles was nog maar een begin, want Bill droomde er van een krachtig zendtoestel tegen een schappelijke prijs te kunnen aanbieden.

Hij sprak er over met een van zijn ingenieurs, die zich met een hele ploeg techniekers gedurende verschillende maanden aan het werk zette, om plannen te tekenen en hertekenen, apparaten te monteren en demonteren, om van de ene vereenvoudiging naar de andere te gaan, tot zij tenslotte een krachtig en stevig zendapparaat gebouwd hadden, dat vier maal minder groot en zwaar was, dan de vroegere modellen.

De « HALLICRAFTERS HT-4 » was geboren, en begon een carrière die niet alleen prachtig was, maar eenvoudig-weg glorierijk, want de HALLICRAFTERS HT-4 heeft op alle slachtvelden van de tweede wereldoorlog enorme diensten bewezen. Die geschiedenis zullen we jullie later eens vertellen.

Na het einde van de oorlog begon HALLICRAFTERS met verdubbelden ijver te werken voor de radioliefhebbers van de hele wereld. En voor jullie, de jongsten van deze grote familie, heeft hij het wonderbare kleine ontvangtoestel S-38 gecreëerd. Stel jullie even een licht maar stevig toestel voor, uitgedacht en verwezenlijkt door diezelfde ingenieurs die het leger, de luchtmacht en de vloot van de Verenigde Staten van perfecte radiotoestellen voorzien hebben. Het is een klein apparaat, dat al de karakteristieke eigenschappen bezit, van die beroemde « TRAFIC-HALLICRAFTERS » waarop de volwassen radioliefhebbers en - specialisten zo fier zijn.

De HALLICRAFTERS-werkhuizen bieden jullie thans dit beroemde S-38-toestel aan, tegen een zeer schappelijke prijs. Met zo'n ontvangstpost kunnen jullie de hele wereld beluisteren !

★

Schrijf vandaag nog naar de Staar-fabrieken, Stw. op Waterloo, 566, te Brussel, en men zal jullie een geïllustreerde dokumentatie zenden over dit radiotoestel, dat speciaal voor jullie gebouwd werd.

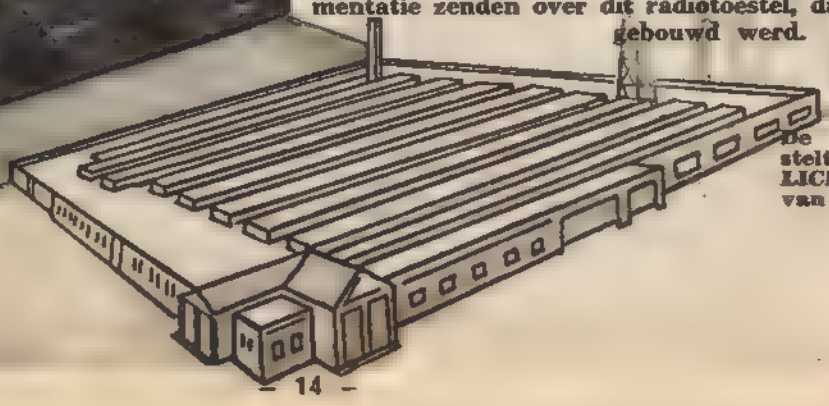

De tekening hiernevens stelt de reusachtige HALLICRAFTERS - werkhuizen van CHICAGO (U. S. A.) voor.

GROTE PRIJSKAMP "KEN UW LAND!"

Onder de auspicien van de Handelskamer van Chimay-Virelles.

20.000 FR. PRIJZEN!...

Waar je ook mag verblijven, aan zee, op de buiten of in de vreemde, vergeet niet aan deze grote aardrijkskundige prijsvraag deel te nemen, want zij is interessant en leerzaam en je zult misschien ook een prachtige prijs winnen!

Een onvoorzienbare en spijtige tegenslag heeft onze grote Internationale Scheepsmodellenprijskamp, die op 15 Oogst te Virelles moest doorgaan, op 't laatste ogenblik verhinderd. Daarom bieden wij U vandaag deze groote prijsvraag aan, in de overtuiging dat jullie er allen met veel enthoesiasme zult aan deel nemen.

AANDACHT. — **Onze Aardrijkskundige prijsvraag gaat over twee proeven. De tweede proef zal in ons nummer van Donderdag 2 October verschijnen. De antwoorden op de twee proeven moeten ons SAMEN in DEZELFDE briefomslag geworden.**

EERSTE PROEF

De tweede proef zal volgende week verschijnen.

VRAGEN.

1. Bijgaande tekening stelt de vijver voor van Virelles. Er staan tien fouten in. Som die op.
2. In welke Belgische provincie bevindt zich Virelles?
3. Op hoeveel kilometers afstand is Virelles van Chimay gelegen?
4. Welk is de oppervlakte van de vijver van Virelles (in hectaren)?
5. Is de diepte van de vijver van Virelles :
   a) Minder dan 1 meter?
   b) Tussen 1 en 2 meter?
   c) Boven de 2 meter?

Ieder dezer vragen is met 10 punten bedacht. In het totaal vallen er dus 50 punten te winnen.

Om de eventuele deelnemers welke een evengroot aantal punten zouden bekomen hebben te schiften, zullen er eveneens 50 bijkomende punten gegeven worden voor de presentatie van de antwoorden (netheid, geschrift, fouten, enz.).

REGLEMENT

Zoals hoger reeds gezegd, moeten de **twee** antwoorden, dus dit op deze proef, en het antwoord op de proef van volgende week, **samen** in **dezelfde** omslag opgezonden worden. Alle antwoorden moeten ons vóór **Woensdag, 15 October 1947** — middernacht — bereikt hebben.

De deelnemers moeten hun **naam, voornaam en volledig adres** op hun antwoord vermelden in **drukletters.**

De brieven moeten gezonden worden naar :

KUIFJE
Aardrijkskundige Prijsvraag
Lombaardstraat, 55, BRUSSEL.

AANDACHT.

De deelnemers mogen in hun antwoord geen ander onderwerp aansnijden!

PRIJZEN.

Onze Grote Aardrijkskundige Prijsvraag « Ken uw Land » wordt met verschillende prachtige prijzen bekroond :

1e en 2e prijs : Ieder een **Ajax-fiets.**

3e prijs : Een prachtige gouden vulpen en vulpotlood **Bermond.**

4e en 5e prijs : Ieder een **voetbal.**

6e en 7e prijs : **Foto-apparaten « Rigibox ».**

8e en 9e prijs : **Model-zeilschij « Clyde ».**

10e tot 17e : **Vulpennen laatste model.**

18e tot 20e prijs . **Luchtdopen.**

21e en 22e prijs : **Elektrische motoren voor kleine bootjes.**

23e tot 27e prijs : **Jaarabonnementen op « Kuifje ».**

28e tot 37e prijs : **Half-jaarabonnementen op « Kuifje ».**

38e tot 50e prijs : **Kuifjesalbums naar keuze.**

51e tot 70e prijs . **Driemaandelijkse abonnement op « Kuifje ».**

Neemt goed nota van de drie volgende punten :

1. **Het klassement van de deelnemers zal slechts gebeuren na de tweede proef van deze prijsvraag. Wacht dus tot volgende week, om jullie beide antwoorden samen te kunnen opzenden.**
2. **De brieven of postkaarten moeten geadresseerd worden aan : KUIFJE (Aardrijkskundige Prijsvraag), Lombaardstraat, 55, Brussel).**
3. **Schrijft met inkt, verzorgt jullie geschrift, het is in jullie belang, want er vallen punten mee te winnen!**
   En nu vooruit, vrienden, aan het werk en VEEL SUCCES!

Onze Teekenploeg treedt aan

HERGE Ere aan wie ere toekomt... Hergé interesseert zich alleen aan de avonturen van Kuifje en Bobby Evenmin als kapitein Haddock, zal hij nooit een glaasje goede whisky weigeren, op de uitdrukkelijke voorwaarde, dat men er geen water bijgedaan heeft Zijn geliefkoosde sport : het opvoeden van zijn Siameese kat Zijn wapenspreuk : « Altijd maar beter ! »

JACOBS Is een schijnbaar vredelievend heerschap Zijn instinkten leeft hij uit in « Het Geheim van de Zwaardvis », een echt concerto voor mitrailletten. Levert zijn tekeningen altijd te laat in, en heeft de hoofdredakteur daardoor neurastheniek gemaakt. Zijn geliefkoosde sport : banketgebakjes proeven. Zijn leuze : « Haast en spoed is zelden goed ! »

LE RALLIC Was bijna als centaur geboren ! Kan slechts tekenen in ruiterskleedij Sommigen beweren zelfs dat hij te paard tekent, maar dat is een grapje. Als goede Fransman houdt hij van een lekkere fles wijn Tekent met de rechterhand, terwijl hij met de linker klinkt Zijn geliefkoosde sport : de lasso Zijn wapenspreuk : « Doe je best God doet de rest ! »

LAUDY Een heldhaftig middeleeuws ridder, die per vergissing in de XXe eeuw geboren werd. Iedere dag trekt hij een der drie honderd vijf en dertig wapenrustingen van zijn verzameling aan (zonder die er bij te rekenen die hij in reserve houdt voor de schrikkeljaren) Zijn liefste sport : de doedelzak Zijn devies : « Geen dag zonder tekening »

CUVELIER De jongste van de ploeg. Tekent sinds zijn geboorte en hoopt er nooit mee op te houden. Zou zijn vrije tijd zeer goed weten te gebruiken, indien hij er had. Zijn sport : het temmen van wilde dieren. Hij is van mening, dat er met reizen veel te leren valt (cfr. Corentin Feldoë). Zijn leuze : « Help uself, so helpt u Godt. »

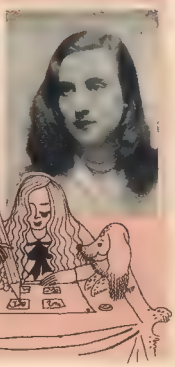

TONET TIMMERMANS Het is niet de eerste maal, dat Tonet een zelf-portret publiceert in « Kuifje ». (cfr. voorpagina n^r^ 28). Ze houdt van prinsen, elfen, alvermannekens, bloemen, dieren en schone « koleuren ». Wat ze 't liefst doet ? Tekenen en dromen in de zonneschijn (en misschien wel in de maneschijn). Ze is niet babbelziek, want haar leuze luidt : « Goede timmerlieden maken weinig spaanders. »

GROTE PRIJSKAMP

postzegel hoekje

Ter gelegenheid van dit speciaal nummer organiseren we ook een grote postzegelprijsvraag, die ongetwijfeld een enorm sukses zal oogsten.

VRAGEN

1). *Welk land heeft de eerste postzegel uitgegeven en wanneer ?*

2). *Welke Afrikaanse staat heeft 'n postzegel uitgegeven met de beeltenis van Lord Baden Powell ?*

3). *Welke vreemde staat heeft eens 'n postzegel uitgegeven met de beeltenis van koning Albert ?*

4). *Wie was de echtgenoot van koningin Victoria ? Citeer 'n land waar hij op een postzegel voorkomt.*

5). *Geef een lijstje van postzegels uitgegeven over of voor de scouts-beweging.*

6). *Welk land heeft reeds de meeste postzegels uitgegeven ?*

NOTA : De antwoorden op deze vragen moeten op de catalogus Yvert-1947 gebaseerd zijn.

REGLEMENT

1. — De antwoorden op de postzegelprijsvraag moeten vóór Donderdag 9 Oktober ingezonden zijn aan volgend adres :

KUIFJE
(Postzegelprijsvraag)
Lombaardstraat, 55
BRUSSEL.

2. — Het antwoord moet duidelijk *naam, voornaam* en *volledig adres* in *drukletters* vermelden.

PRIJZEN

1e Prijs : Een volledige reeks der « 75 centiemen-zegels » uitgegeven ter gelegenheid van de verjaring van de uitgave van de eerste postzegel in België, nº 221-223 (Waarde : 500 Frs.)

2e Prijs : De reeks van de 75ste verjaardag van het Rode Kruis van België. (Waarde 300 Frs.)

3e Prijs en volgende prijzen : Mooie postzegelreeksen met een waarde variërend tussen 150 en 50 Frs.

IN TOTAAL : 2.000 FRS. PRIJZEN

N. B. — De eventuele ex-aequo's zullen verdeeld worden volgens de verzorging van het antwoord.

WETENSWAARDIGHEDEN

WIST JE ?

HET GEHEIM VAN DE FIDJI-EILANDEN.

DE bewoners van de Fidji-eilanden dansen ieder jaar ter gelegenheid van een hunner grootste feesten bloosvoets op wit gloeiende stenen.

Maar hoe verbranden die zich hun voeten dan niet, hoor ik jullie vragen. De uitleg is eenvoudig : de stenen waarop die mensen dansen zijn van vulkanischen oorsprong en zo poreus, dat ze geen hitte weerhouden, zelfs wanneer ze gloeien. Uit voorzichtigheid spoelen de dansers niettemin bladeren op die stenen, die dan een dikke rookwolk veroorzaken en den dans nog geheimzinniger maken.

O. K.

LANG reeds zoekt men naar de oorsprong van deze onvertaalbare uitdrukking, waarmee de Amerikaan te verstaan geeft, dat hij iets begrepen heeft, dat hij akkoord gaat, dat alles goed verloopt, enz... Er worden tegenwoordig drie verschillende verklaringen gegeven. De enen beweren dat O. K. van het Indiaans dialekt « Okeh » komt, en zeggen wilde : zo en niet anders. Anderen beweren dat deze uitdrukking stamt uit den Boerenoorlog van Transvaal, en dat men toen sprak van : « O killed », om te zeggen dat er geen doden gevallen waren in het gevecht. Afgekort zou dat dan O. K. geworden zijn. En de derde thesis luidt : O. K. zou een vervorming zijn van « All krite », dat in het modern Engels « All right » geworden is. Zolang het niet definitief uitgemaakt is, welke deze drie verklaringen de juiste is, staat het U vrij die te aanvaarden welke U de beste lijkt.

★

GERED DOOR EEN KOMMA

MARIA THEODOREVNA vond op zekere dag een nota van haar man, tsaar Alexander III : « Genade onmogelijk, naar Siberië sturen ». De menslievende keizerin veranderde de betekenis van die nota, door eenvoudig de komma van plaats te veranderen, zodat men las : « Genade, onmogelijk naar Siberië sturen ».

En zo had een politieke gevangene zijn vrijheid aan een komma te danken.

★

Onze Vraagstukken

WAAR OF NIET ?

DE echt volgende beweringen zijn niet allen juist. Zou je kunnen uitmaken welke beweringen historisch en wetenschappelijk verantwoord zijn ? Maar opgepast, denk niet te vlug dat je het gevonden hebt. Raadpleeg eerst eens een woordenboek of je vader of moeder indien je twijfelt. Alleen op die wijze zullen deze kleine aangename oefeningen interessant en leerzaam zijn.

1. Thomas Alva Edison is de uitvinder van de cinema.
2. De maan is half bedekt met water.
3. De stad Montreal is op een eiland gebouwd.
4. In de Sahara groeien er veel cactussen
5. Koningin Maria van Schotland werd bijgenaamd, Maria de Bloeddoratige.
6. Het zegestandbeeld van Samothras heeft geen hoofd.
7. Eskimo is een Indiaans woord, dat betekend rauw-vlees-eter.
8. De plaats waar Washington gebouwd werd, werd door Georges Washington zelf uitgekozen.

DE OPLOSSING VAN HET VRAAGSTUK VAN Nr 38

DE KRUISSNELHEID.

LAAT ons zeggen dat die vraag geen zin had, want om die heuvel te beklimmen en af te dalen tegen een gemiddelde snelheid van vijftien km, zou Piet de afstand van de top tot het dal in 0 minuten 0 secondden moeten kunnen afleggen. De schrandersten onzer lezers zullen natuurlijk wel dadelijk opgemerkt hebben dat het probleem zelf absurd was.

DE LEGENDE VAN DE GOEDE CHOCOLADE "Cote d'Or"

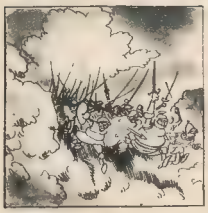

Maar toen trad de artillerie van COTE D'OR in aktie, en beschoot de radeloze Bromberen met millioenen suikerbone van de beste kwaliteit.

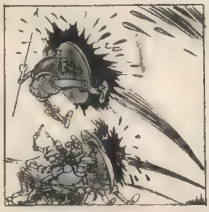

Wat nog overbleef van de stadswallen, weerstond niet lang aan deze helse beschieting. Men had nog nooit zo'n chaos gezien.

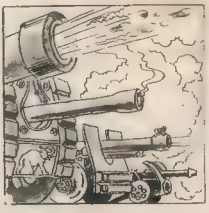

Tenslotte waagden enkele hergroepeerde Bromberenbataillons een laatste wanhopige uitvalspoging

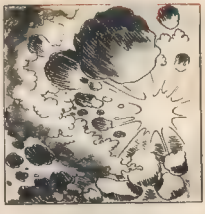

Zij werden echter warm onthaald, en genadeloos weggevaagd door de onweerstaanbare cacaosproeislangen van COTE D'OR.

TEDDY BILL

DE GRENSWACHTER

DOOR LE RALLIC

- ER MOET TEDDY BILL IETS OVERKOMEN ZIJN ! ZIJN PAARD IS ALLEEN TERUG GEKOMEN

— WE ZULLEN ELKE RANCH WAARSCHUWEN EN DIE WILDEN EENS GAAN TEMMEN

— LAAT ONS NAAR DE GOUVERNEUR GAAN

KALMTE BOYS !.. IK FELICITEER U VOOR UW MOED. IK ZAL NU DE LEIDING VAN DE EXPEDITIE NEMEN !

OLIVIA VRAAGT HAAR VADER DE HULPEXPEDITIE TE MOGEN VOLGEN. DE GOEVERNEUR DIE ER EERST NIET VOOR TE VINDEN IS, EINDIGT MET TOE TE GEVEN.

— MAG IK HET PAARD VAN TEDDY NEMEN ?

- GAAT VERDER EENS ZOEKEN NAAR EEN GOEDE PLAATS OM ONS TE BESCHUTTEN. IK VAN MIJN KANT, GA TRACHTEN HEN OP EEN VALS SPOOR TE BRENGEN. GAAT MAAR ! EN VEEL GELUK '

EEN VERKENNER DER INDIANEN VINDT HET SPOOR VAN TEDDY DIE ZICH VERWIJDERT VAN DE TROEP. ONMIDDELLIJK STOOT HIJ DE KREET UIT DIE DE ANDERE INDIANEN MOET VERWITTIGEN.

— IN ORDE, IK GELOOF DAT MIJN PLAN GESLAAGD IS. NU GAAN ZE MIJN SPOOR VOLGEN.

MAAR PLOTS TRAPT ZIJN PAARD OP DE STAART VAN EEN SLANG DIE ZICH ONMIDDELLIJK ROND ZIJN BEEN KRONKELT EN HEM IN DE SCHOUDER BIJT. HET PAARD HINNIKT VAN PIJN.

HET DIER, DODELIJK GEKWETST, GEBRUIKT ZIJN LAATSTE KRACHTEN OM IN HET MEER TE SPRINGEN.

OM AAN DE INDIANEN DIE HEM VOLGEN TE ONTKOMEN, KLIMT TEDDY SNEL OP EEN MUUR. HIJ IS NOG MAAR PAS BOVEN ALS EEN REGEN VAN PIJLEN OP HEM WORDT AFGESCHOTEN.

— HET WAS TIJD !

— ONNODIG HIER LANGER TE WACHTEN !

DE ROODHUIDEN ZIJN REEDS VAN HUN PAARD GESTEGEN EN ONDERNEMEN OP HUN BEURT DE BEKLIMMING.

PLOTS BEVIND TEDDY BILL ZICH VOOR EEN RAVIJN, EEN OMGEVALLEN BOOMSTRONK LAAT HEM TOE DE OVERKANT VAN DE RAVIJN TE BEREIKEN.

(Wordt voortgezet.)

Zijn dromen slechts bedrog?

IK ben nog geen mens tegengekomen, die nog nooit gedroomd had. En zo er toch moesten zijn, die in dit geval verkeren, dan is hun aantal zo gering, dat het geen zin heeft er lang te blijven bij stilstaan.

Jullie hebben zich ongetwijfeld reeds meermaals afgevraagd, van waar al die beelden komen, die zich soms in uw slaap opdringen. Ik zal hier even een antwoord trachten te geven op die gewettigde nieuwsgierigheid. De uitleg is trouwens zeer eenvoudig, en zal jullie de zogenaamde « droomboeken » terecht doen wantrouwen.

Van waar komen de dromen ?

Iedereen weet, dat de voornaamste bron onzer dromen de gevoelens en gedachten zijn die ons in den loop van den dag hebben bezig gehouden, en zich tijdens de nacht in onzen slaap, in allerlei vreemde beelden omzetten. Maar er is nog een andere bron, waarmede men niet genoeg rekening houdt : de zintuigen. Enkele voorbeelden zullen jullie beter doen begrijpen wat ik daarmee bedoel.

« Op zekeren dag, schrijft Arthur Maury, had ik het zeer warm gehad. Ik droomde, dat men mijn hoofd op een aambeeld had gelegd, en het met een hamer bewerkte. In plaats van vermorzeld te worden, had ik den indruk dat mijn hoofd aan 't smelten ging. Ik schoot wakker en voelde mijn gans wezen met zweet overdekt, en ik hoorde in de gebuurte een smid, die in zijn smidse aan 't smeden was. Er bestaat geen twijfel, zo gaat Maury verder, dat mijn oren die klanken aan mijn oor door de slaap verdoofde geest hadden overgebracht. Er was daar dus een werkelijke, zintuiglijke waarneming verbonden aan een ingebeeld feit. »

Een andere psycholoog Moury-Volt, verhaalt, dat hij op zekere dag, toen hij met de armen gekruist boven het hoofd gaan slapen was, een eigenaardige droom had, waarin hij slechts gezichten zag, die op een kruis rustten. Hij wandelde op wegen die gedurig door andere banen gekruist werden, en tenslotte droeg hij een voorwerp, dat leek op een bank met gekruiste poten...

Men zou dergelijke voorbeelden tot in het oneindige kunnen aanhalen. Het schijnt dus, dat het vooral zintuiglijke waarnemingen zijn die de meeste dromen bepalen.

Wie van ons heeft nog nooit gedroomd, dat hij aan 't vliegen was ? En eigenaardig genoeg, heeft men daarbij nooit het gevoel dat men op grote hoogte vliegt, maar men voelt zich voortdurend op- en neervliegen. Dit fenomeen wordt verklaard door het onderbewust gevoel van de gerythmeerde ademhalingsbewegingen.

Een eigenaardige waarneming heeft eveneens de aandacht van de geleerden getroffen : het schijnt dat de veranderingen welke het lichaam ondergaat ten gevolge van verminkingen, nooit in de dromen worden waargenomen. Er is geen enkele geamputeerde noch blinde, die zich tijdens zijn slaap niet gevoelt alsof hij volkomen gezond is en geen enkel lidmaat ontbreekt.

Het is vanzelfsprekend, dat sommige dromen hun aanleiding vinden in de ziekten waaraan we onderhevig zijn. Daardoor kan men ook begrijpen dat de geneesheren in de Oudheid een overdreven belang hechtten aan de dromen. Maar er is nog een ander punt, dat onze aandacht vergt.

Zijn dromen al dan niet bedrog ?

Het gebeurt soms, dat een mens die zich gezond acht, aan 't dromen gaat dat hij aan een bepaalde ziekte lijdt. Zo bv. spreekt men van het geval van een man, die gedroomd had dat zijn benen versteenden en die enkele dagen later getroffen werd door een verlamming van zijn onderste ledematen. Mogen die droombeelden dus aan geheimzinnige krachten toegeschreven worden ? Neen. In werkelijkheid kiemde die ziekte reeds voor ze zich uiterlijk vertoonde. De zieke ondervond slechts enkele vage gewaarwordingen van een ziekte die op het uitbreken stond, want wanneer wij aan het dromen gaan, dan zijn onze zintuigen scherper ingesteld, dan wanneer we wakker zijn.

Hoe lang kan een droom zoal duren?

Men heeft zich reeds dikwijls afgevraagd of er enig verband bestaat tussen de schijnbare en de werkelijke duur van een droom.

Ziehier een droom die Arthur Maury had en die de oplossing schijnt te zijn op deze vraag :

« Het gebeurde, verteilt de schrijver, tijdens de Franse revolutie. Ik ontmoet Robespierre, Marat, al de slechte figuren van deze verschrikkelijke periode. Ik spreek met hen. Na verschillende gebeurtenissen wordt ik ter dood veroordeeld en op een kar naar de executieplaats gevoerd. Ik bestijg het schavot. Men bindt me op de fatale plank, doet haar schommelen, het hakmes valt... Ik schiet wakker, ten prooi aan de grootste angst. Ik voel op mijn hals de gordijnstang van mijn bed, die lorgeraakt is, en op mijn halswervels gevallen is. Die val duurde een onderdeel van een seconde, en het is nochtans onbetwistbaar dat die uiterlijke gewaarwording, die mijn droom waarin zich zoveel feiten afspeelden, heeft teweeggebracht... »

Dit bewijst dat, wat voor ons uren en dagen schijnt te duren, zich in werkelijkheid, in enkele seconden afspeelt.

Men kan dit vergelijken met wat men noemt het panoramatische visioen der stervenden, die gelijktijdig de evenementen zien die zich afrolden gedurende hun jeugd, hun mannenjaren en hun oude dagen.

De objectieve studie der dromen is nog slechts in haar beginstadium; maar dit boeiend onderwerp zal zeker en vast de belangstelling van de deskundigen opwekken en ons nog vele verrassingen bezorgen.

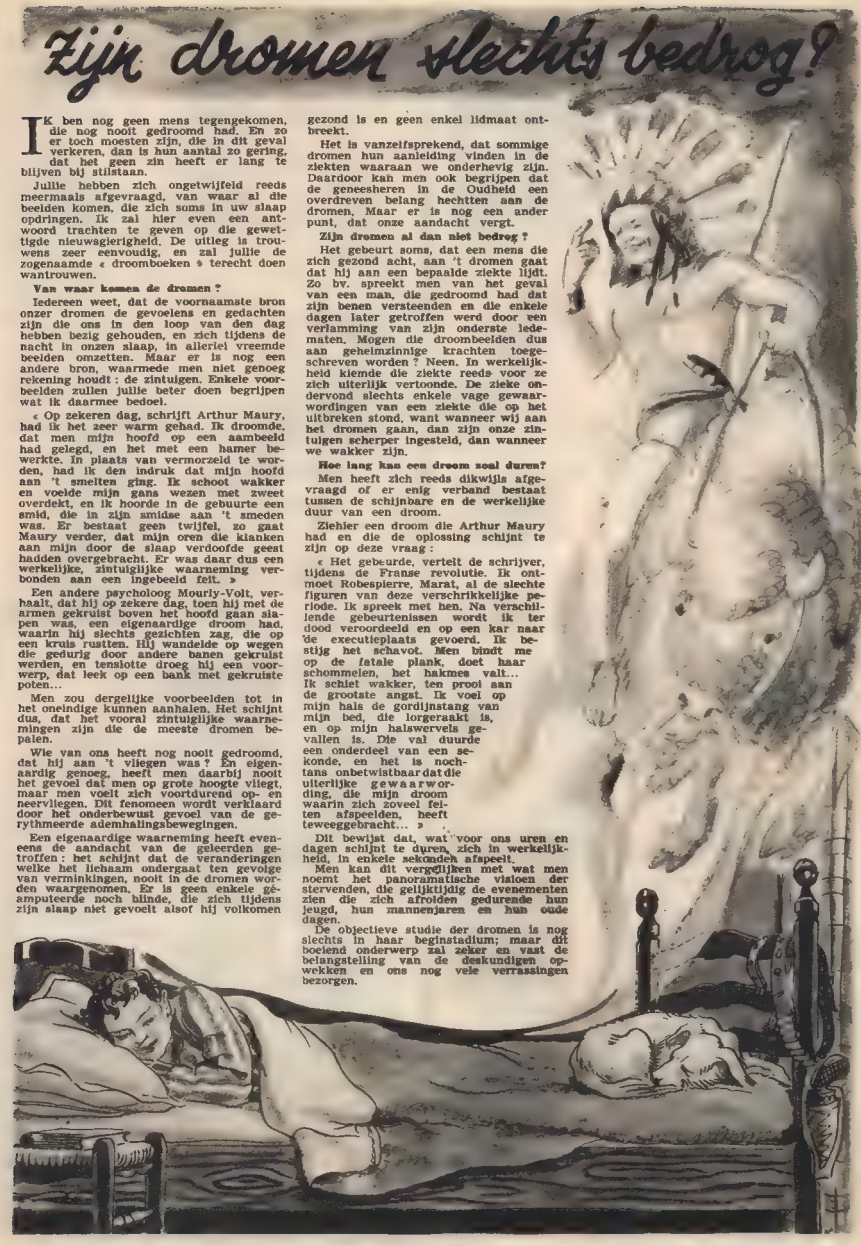

VIER NIEUWE AVONTUREN

DE SCHOMMEL

DE DIABOLO

VAN KWIK EN FLUPKE

BIJ DE OPTICUS

DE HENGELAARS

Het Luchtbataljon

Totnogtoe werd er niet veel over films gesproken in « KUIFJE ». En dat is wel enigszins te wijten aan het feit dat goede films zeldzaam zijn. Gelukkig is er van tijd tot tijd een loffelijke uitzondering. De film « Het Luchtbataljon » behoort ongetwijfeld tot deze tweede en kleine kategorie.

Deze film is het verhaal in beelden van den bewogen en heldhaftigen strijd van een groepje Franse parachutisten die, na in Groot-Britannië een zorgvuldige en harde opleiding gekregen te hebben, zich op Kreta, in Libië en Tunisië met lauweren hebben overdekt en op een schitterenden morgen, den 6e Juni 1944, naar Frankrijk gezonden werden en in Bretanje achter de geallieerde lijnen landden.

HUN zending is duidelijk : zij moeten de vijandelijke verbindingslijnen in de war brengen, de militaire installaties van de Duitsers vernielen, met deze laatsten een strijd aanbinden van 1 tegen 100, en dien harden kamp volhouden tot bij de doorbraak van de Amerikaanse pantserwagens.

Fier en zelfzeker voeren zij hun opdrachten nauwkeurig uit, en bestoken de Duitse troepen langs alle zijden op de onmogelijkste uren en plaatsen, het eerst. En zo beleven ze een onverwachte triomf. De vijand, die hen in aantal ver heeft overschat, acht zich gedwongen om zich binnen een havenstad terug te trekken om zich beter te kunnen verdedigen tegen de aanvallen van de... 400 Franse parachutisten van het luchtbataljon.

Van waar komen deze heldhaftige kerels ? Hun verleden, hun identiteit, hun vroeger beroep, dit alles heeft maar weinig belang. Het zijn Fransen uit alle hoeken van Frankrijk en zijn overzeese gebieden, mannen die verbonden en bezield zijn door een enkel ideaal: hun vaderland te bevrijden. Uit hun groep rijst de mannelijke figuur op van kapitein Ferane, een geboren leider, die zijn zwakke gezondheid aan zijn omgeving wil verbergen om spijts alles den strijd voor de vrijheid van zijn land te kunnen voeren aan het hoofd van zijn stoottroep.

★

Hoeveel spannende momenten beleven we niet in die prachtige film « Het Luchtbataljon » ! Het is onbegonnen werk om de beste scènes op te sommen, want die film is een ketting van boeiende beelden. De heerlijkste passages zijn ongetwijfeld deze van de landing van het bataljon, bij dageraad. Bij mijn weten is het een van de meest grandiose taferelen die de film ooit gerealiseerd heeft !

En dan die prachtig geslaagde opnamen van de verbeten gevechten van de manschappen van kapitein Ferane met het bezettingsleger !

« Het Luchtbataljon » zal volgende maand in Brussel en verschillende Belgische steden vertoond worden. Al mijn vrienden zullen deze film willen zien, want het is niet alleen een meesterwerk van de moderne filmkunst, maar bovendien een machtig heldenlied.

AUTO-STOP

Een bladzijde uit het vacantie-dagboek van een verkenner.

KUN je een avontuurlijker manier bedenken om op trektocht te gaan, dan per auto-stop ?

Ik had de voortrekkers van onze troep reeds veel horen opscheppen over hun auto-stop-avonturen. Zelf had ik nog nooit die reismethode gebruikt. Ik was dan ook danig blij, toen Fons, onze hopman, me op zekeren morgen zei : Jan, ik ga volgende week op trektocht naar het Groot-Hertogdom Luxemburg met de Wim. We gaan de Moezelvallei eens bezoeken. Ga je niet mee ?...

— Per auto-stop ?

— Natuurlijk !

— Dat is fijn, hopman ! riep ik van puur plezier.

★

'n Tiental dagen later reden we met de tram tot aan de rand van de stad, waar de baan naar Namen begint. We gingen ons boven op een helling van de weg opstellen en hielden de auto's aan. De derde kamion (een Ford) die ons voorbij reed, stopte op het verzoek van de Fons.

— Vers Namur, Monsieur ?

— Oui !

— Est-ce que nous pouvons aller avec ?

— Volontiers ! Montez ! Vous êtes flamands ? Ik ben van Antwerpen. Spring maar gauw op de kamion !

— Merci, meneer !

In een-twee-drie zaten we er op. We daverden bergop- bergaf door het Zuid-Brabantse landschap naar Namen toe.

Het had me verwonderd, dat de hopman die uit principe altijd Nederlands sprak in Brussel, zich in 't Frans tot de chauffeur gericht had.

Ik waagde het, hem heel bescheiden te vragen waarom hij dat deed.

— Met azijn vangt men geen vliegen, viel de Wim in.

— Zeker, grinnikte de hopman, die me verklaarde, dat de psychologie van de auto-stop vereist, dat men een chauffeur, die naar een Waalse stad rijdt, in de taal van Molière moet aanspreken. Je zult nog veel leren onderweg Jan, beloofde de hopman me op een vaderlijke toon.

Onze kamion reed maar tot in de voorsteden van Namen. We bedankten de vriendelijke chauffeur en trokken te voet door de stad, om ons op de baan naar Marche te gaan opstellen.

Het was reeds elf uur, en het miezelregende. Er kwamen maar weinig vrachtwagens voorbij, wel reden er veel propensvolle toeristenautos en auto-cars in de richting der Ardennen. Tegen één uur bleef er eindelijk een Renault-kamion stoppen. Hij reed maar tot halverwege Marche, maar we kropen er toch op, om niet langer in de regen te moeten blijven staan, en verder te geraken. Op zestien kilometer van Marche sloeg de kamion een zijweg in, na ons in 't vlakke veld neergezet te hebben. De regen hield aan.

— Als we hier maar niet te lang moeten wachten op een Barmhartige Samaritaan, zuchtte Wim.

Zijn woorden waren nog niet kond of daar kwam een fijn Citroëntje afgebold. Fons sprong in 't midden van de baan, en zijn gebaar was eer 'n bevel dan 'n verzoek. De auto stopte. Een vriendelijke jonge pastoor stak zijn kop door 't raampje.

— Pour Marche ?

— Oui, Monsieur l'abbé !

Maar de priester deed ons opmerken, dat hij reeds een zwaarbepakte collega ingeschept had, en we met ons drieën er niet meer bij konden. We moesten hem dus tot ons groot spijt laten verder rijden.

Het duurde wel een vol kwartier (en als je in 't open veld zit, en 't regent, dan duurt de tijd driemaal zo lang) eer we weer konden liften !

— Vous allez vers Marche, Monsieur ?

— Oui mesjieu,... antwoordde de chauffeur met een verdachte tongval.

— Vlamingen ? vroeg de Fons.

— Ja, van Antwerpen ! We rijden naar Aarlen, maar we moeten eerst te Marche, te Bastogne en Martelange enkele kisten afleveren.

—Mogen we meerijden tot Aarlen ? We moeten naar Luxemburg.

— Klnüter er maar gauw op; mannen !

De motor zette weer aan en we installeerden ons kruisjes tussen de kisten en het zeildoek. Toen de vrachtwagen in Bastogne voor een groothandelshuis in koloniale waren stopte, kwam er een hele scoutspatrouille als een tros bijen rond onze kamion hangen.

— Wie we daar hebben riep een van die mannen plots. Wel Fons, wat kom je hier doen ?

't Was verdorie 'n oud schoolmakker van onze hopman. De patrouille moest ook nog voor 't vallen van de avond in de hoofdstad van de provincie geraken. Er werd natuurlijk voor gezorgd dat ze ook mee mochten. Eens de stad uit, reden we in volle vaart over die heerlijke baan Bastogne-Aarlen, misschien wel de mooiste van de hele Ardennen. De zon zonk stilaan naar de kim. We waren boven op de kisten gekropen om beter van het landschap te genieten. De wind streelde ons heerlijk in 't gelaat. In de dorpen werden we door de kinderen hartelijk toegejuicht. We zongen ons hele liederen-repertorium af. Nog nooit had ik zo heerlijk van 'n tocht genoten. En 't enige wat ik spijtig vond, was, dat iedere kilometerpaal ons korter bij 't einde van deze onvergetelijke etape bracht.

In Aarlen hadden we geluk. We vonden dadelijk een camionette die ons in korten tijd in de hoofdstad van 't Groot Hertogdom bracht.

Het was acht uur toen we daar aankwamen. Er werd een korte beraadslaging gehouden om uit te maken of we onze tent in Luxemburg stad zouden opslagen of de Moezelvallei nog voor 't vallen van de nacht zien te bereiken. We besloten dadelijk naar Grevenmacher te trekken.

We marcheerden met haastige stap door de mooie stad in de richting van de baan naar Grevenmacher.

Wim bleef even voor 'n krantenhuisje staan. Hij wou zich 'n blad kopen. Er lagen daar Franstalige bladen uit Brussel, en Wim waagde het in zijn beste Duits naar « flämische Zeitungen » te vragen. Hij stond niet weinig verbaasd, toen de man hem verklaarde, dat hij twintig nummers in dienst kreeg van twee grote Brusselse avondbladen, een Frans en een Nederlands. De Nederlandse bladen waren uitverkocht, en er schoten nog acht nummers over van de Franstalige krant.

Wim kocht zich een Luxemburgs blad, en slaakte, na 'n vluchtige blik over de bladspiegel een zucht.

— Amaï, die zetters !

— Wat ? Staan er zoveel fouten in, vroeg de Fons.

— Neen, antwoordde Wim. Dat blad is in drie talen gedrukt : Frans, Duits en Luxemburgs !...

We waren nog geen twintig passen verder, of we hoorden verschillende mensen in onze moedertaal converseren... Met 'n Antwerps accent.

— Dat is hier een echte invasie, deed de Wim opmerken.

— ...« Vlaanderen zendt zijn zonen uit » (1) beaamde Fons plechtig.

— ...op vacantie ! voegde de Wim er schalks aan toe.

't Was pikdonker toen we onze tent eindelijk op de oevers van de Moezel konden optrekken. We sliepen die nacht als dassen. 't Was reeds bijna acht uur toen we 's anderendaags 's morgens wakker werden, nog juist op tijd, om de zon in al haar glorie boven de wijnbergen te zien verschijnen.

Met liche tred marcheerden we langs de Moezelbaan naar Remich toe.

Die reis van Brussel naar de Moezel had ons geen duit gekost, en 't was de mooiste geweest, die we al ooit gemaakt hadden. Een goede raad : als je volgend jaar weer op reis gaat, neem dan geen spoorkaartje meer. Reis per auto-stop, 't is goedkoper en veel plezieriger !

---

(1) Titel van een boek over Vlaamse ontdekkingsreizigers en cultuurexpansie.

HET GEHEIM VAN DEN ZWAARDVIS

(Tekst en tekeningen van Edgar-P. JACOBS)

TERWIJL DE BEZENDJAS HOPELOOS REDETWIST MET DE SCHILDWACHT AAN DE POORT, ZIJN BLAKE EN MORTIMER EINDELIJK AAN DE VESTEN GEKOMEN. VAN DAAR ZIET MEN VER...

— Kijk! Daar... Nasir aan de bron!

OP HETZELFDE OGENBLIK HOORT NASIR MET ANGSTIG GEMOED EEN AUTO AANKOMEN, IN RAZENDE VAART...

— WAT GEBEURT HET?

HET IS KOLONEL OLRIK DIE, VERWITTIGD VAN DE TEGENWOORDIGHEID VAN DE BEIDE ENGELSEN IN TURBAT, IN ALLERIJL TOESNELT.

— Nu... Wat moet die schietpartij betekenen? Vlugger, Tcham!

OP HET OGENBLIK DAT HIJ IN DE STAD KOMT, BEMERKT OLRIK DE BEZENDJAS SPION DIE MET DE POSTOVERSTE AAN 'T TWISTEN IS.

— HOLA! WAT GEBEURT ER HIER? WAT WIL DIE MAN?

— Nu is het uit! Pak dit heerschap bij de kraag en...

— BIJ ALLAH, IK ZWEER 'U LUITENANT DAT...

BIJ HET ZICHT VAN OLRIK LOOPT DE SPION NAAR DE WAGEN.

— WAT VERTEL JE DAAR? SPREEK OP, BIJ ALLE DUIVELS!

— HEER KOLONEL! DE ENGELSEN VLUCHTEN!

TERWIJL DE BEZENDJAS DE KOLONEL VLUG OP DE HOOGTE STELT KOMEN DE VLUCHTENDE GELEN UIT EEN STEEG GELOPEN...

— ALARM! HEEL DE STAD IS AAN 'T MUITEN GESLAGEN!

OLRIK WORDT VERSCHRIKKELIJK WOEDEND...

— LAFAARDS! IK ZAL JULLIE TONEN HOE MEN DAT VOLK JE MOET TEMMEN!

— OH! ... HEER KOLONEL, KIJK TOCH GINDER!!!...

BLAKE, MORTIMER EN NASIR HEBBEN MEKAAR GEVONDEN, EN RENNEN IN VOLLE VAART NAAR DE WOESTIJN...

— BAH! ZE ZULLEN NIET VER LOPEN! RECHTOMKEER! DAT DE WACHT ONS VOLGE IN DE KAMION! VLUGGER! OP...

(Wordt voortgezet.)